

'Asmundur Sæmundsson

Riimur

af

Hervøru Angantirsdottur.

Prentader á Hrappsey 1777.

I. Riima.

Hvad skal þeim við hróður fást, nie hefia mansavng sprundum, sem dæmdur er frá drósar ást og dregenn að elle stundum.

Einnen fieck eg alldrei par af Asa miødnum deigum; furðu lángt eg fiærre var frá Hvítbiargar veigum.

Lenge þegia litt eg kan: lund mín er það eige; so harla vídt minn hugur rann, hraður á nótt sem deige.

Mína túngu milldur geim meistarinn allra landa, að formæle avngvum þeim til yferbótar standa.

Þo hefde eg soddann hróðrar snert, að hrifa nockrum skylde; er sá Sæll sem Illt gat gert, og ecke helldur villde.

Hvert það er flióð eða fleina bør, fram þá renna tíder; af bikar þiem sem birlar hvør bergia mun umsíder.

Akta eg hvorke orð nie verk, andskotans nie þræla: mier hlífer Drottins høndinn sterk hvør sem mig vill fæla.

So skal kasta sorgum burt og sinnes kiæta geinge, að Fiandmenn míner fáe það spurt: fróðu skemte eg meinge.

Hluterner fimm eg heirde sagt hente øllum þióðum og sie til þessa lífsins lagt leiðum eirnen góðum. Andar

Audar bravd eg ei vil tiá eitt med þessu slage hegómanum hef eg þar frá hann er sier i lage.

Tel eg þad fyrsta Lióséd lient lika Dryck og Fæde Jllum, gódum er þad hent einnen Føt og Skiæde.

Hætte vanta þo á eitt þegn og linde bedia ef skyldu ei af Skemtan neitt er Skatna mætte gledia.

Reina Tafl og ríða í Dyst reiknudu marger mæte Hørpu Slátt og hródrar lyst heldu þeir Sælgiæte.

Dægra stitting þinke eg þó þiene øngvu sidur þeim velkiast her, i Sorgá Sió og Sælunne efter bidur.

Héflegt gaman hoskre þiód hamlar verra stundum bøgur minar bid þvi lióð blídu gullblads grundum.

Eingenn er von á ordgnótt min nie annara minna Maka sem alldrei lærde Auduns vin af henne Gunnlod taka.

Valla er líklegt vitsku sneck vilde nockur þiggia ut af gømlum eyde steck eda þeim þar byggia.

Undann tek eg alla þá sem Elská líte læte og bøgurnar lika bióda má blid lundudum í kiæte.

Um fyrre Manna frægd í heim fyrer hef eg þó høndum og stolltar kóngum sterkum þeimsem stiórnudu Nordurløndum

Hvørier

Hvörier sem mig hæda ei níe hvad
mín Túnga mæler blióte glede í hæru
þei og blíde Sigur sæler.
Hárs skal valur hlaupa af mier þó
hann ei fliúga kunne fiadralaus og flyta
sier med feriu máls ad unne.

Rok til Sögunar renna fyrst
rædu máls af blande þar heidna folked
fordum tvíst flude af Kanaans lande.
Utaf Kam þad ættad var einum syne
Nóa illsku sárinn synda þar sumra ei
villdu gróa.
Namlegt máttar Nísa kin reiknadist
þeirra þióda á heimsins frægd þeir hof-
du skin enn hofnudu andar góda.
Kynslód þesse kint var mier kom til
nordur landa tryllder Líder tóku sier
trúnad allra handa.
J þeim löndum avstur frá ost sem
Sogurnar spialla Járnahlinar Jarddeild
þá Javtunheima kalla.
Nordur um Gandvík nefnd var þá ny-
bygd þeirra sveita Nísaland þar lietu hiá
líder þesser heita.
Sveitenn flagda sier þá var so um láng-
ann tíma hermed sumer hálfrisar hermer
þañeñ Níma. A 3 Efter

Efter þad kom onnur þióð enn til nord-
ur landa húnvar ecke helldur góð med-
heidinn sid ad vanda.

Kiæner voru vid kólf og geir konnudu
vída grundu af Japheths sonum Segger
þeir sagt er komner mundu.

Allt sunnan úr Asia ókst á Sigluhynd-
um þad fólk var vænt og frídt ad siá enn
fiærre Trolla míndum.

Formenn þessa fólks voru tveir fiol-
kunnuger tiáder Odinn het og Alfur þeir
eru Kóngar báder.

Þá fiolda þessa fólksins jók, frá so
vída hellde Avstur ríke Alfur tók enn
Odinn Svíavellde.

Alfheima þá avstur frá olldinn kalla
náde frídare odru fólke ad siá fleſt á þessu
Láde.

Sagdur Odinn Svíþióð í sat um láng-
ar stunder og Landed Saxa líka þvi lag-
de allt sig under.

Lángt um fleire Landnáms þióð liet
þo Skatta Skráda Europa nam alla
lóð eigna sier til ráda.

Af Troiumonum Tirkia Lid til kom
Odins ríka bæde vid hann bundu grid
og bygdu Londinn líka. Allt

Allt þad pláts sem Odins var og hanns þínga Stefna Mildiug liet, og meingid þar Mannheima þad nefna.

Sambland mikid þióda þá med þessum giordist beimum þvi Risar kunnu konur ad fá med konst úr Mannaheimum.

Sumer þángad Syne og Born siálf viliuger giptu þvi hvortveggiu var heidnen giorn þo háttum nockud skiptu.

Lióðad hef eg um Landnám nú og lesed um norðurálfu enn ædstur þótte um ála frú Odinn Kóngur siálfur.

Kóngur á flester Konster var kiærn og fridur sínar fiolkinge yfer firda bar sem fie og leiptur rínar.

Vakte upp soddann villu ard vondur Fitons Ande ad á trúnadur á han vard einnenn þár i lande

Um þennann Kóngen þar skulu bid þvi í minne bogu ad han kemur ei mjog vid epter fylgiande Sogu.

Til Sogunnar nefne eg Sikling ein sá var af Risalande gofugur og til giædsku bein Godmundur heitande.

Hofdingskap sinn heyra liet heidna og spyria vída á Glæsisvollum heradid het sem hafde hann Stiórnan lída.

Furdu gamall Filker strýds fródar Sogurnar tyádu margan alder medal lyds Menn hans lifa nádu.

Her af trúdu heidins kins holldar so til bera ad í hans Ríke Odáins Akurenn munde vera.

Og þeir sem kæme þángad heim af Þorna grer og Sprunde sótt og elle af Seggium þeim savgdu ad hverfa munde.

Sonur Kongsins Havfundur het harla kiærn og vitur hann ríke stiórna Ræser liet enn ro med siálfur situr.

Arfe Riflúngs ollum var ad stórmálum qvaddur ef dómarar Kóngsins deildu þar enn Dogling fiærre staddur.

Ræsers son so rettvís var í ravn til allra húsa einginn madur þorde þar nie þurfte hans dóm ad riúfa.

Arngrím nefne eg einn þañ mañ enn til Sogunar snúe ramur ad afle reiknaz hann rise og biarga búe.

Eina

Eina mey er Alma het, úr heimunum manna nám i burt og náde í flet nefndann leggia Svanna.

Þaug áttu son sem opt hefur sked þó Omudu frænda ráde Heidgrimur og hálftrøll med heita barned náde.

Þetta barned þroska samt þótte úngt ad stíme eins og Jotna afled ramt í var þeim Hergríme.

I homrum stundum bistur bió hiá Bergrisunum stóru og monum líka medur þó morgum veitte klóru.

I Jotunheimum ein het Avgn af álfa spreinge víka þessa nam med galldra gogn þav gátu son og líka.

Hióninn kolludu hann' þá Grím hægt um ætt nafn breiter einn mann nefner Odar rím er Starkadur heiter.

Aladreingur avl nafn bar einginn fanst þar slíkur af þussum kominn þesse var og þeim ad ollu líkur.

Storvirks son var Starkadur sterkum Trolldóm vendur illsku fullur Odins búr átta hafde hendur.

Hergrím skórade hólmenn á hañ þá fyrstur manna þvi ádur nam

med Fiølking fá frá Starkade svanna.

Starkadur med sverdum senn synum fiórum vegur þá hittaz trilder heliar menn hverugur af sier dregur.

Hergrím felde holme á hardur í unda regnum Avgn á þeirra einvíg sá og sig lagde igegnum.

Starkadur þá øllum avd epter Hergrím varde son hanns tók og sídann bavd sier hiá fóstur í garde.

Ad Alfa Kóngum aftur vyk er eg fyrre skráda nitt vóru øllum nøfninn slík sem nádu þar ad ráda.

Alfur Kóngur er þar var átte dótter væna sem frídleik yfer fliódinn bar og furdu menta kiæna.

Het Alfhilldur hírleg snót á havfste var þad einu Døgling giorde Dysa blót med Dírre Falda reinu.

Þá Budlúngs dótter ad blóte geck og bavdst til horginn rióda hvarf í burtu þiliann þeck Þorns og Ægers glóda.

Starkadur fór i Fiølkings ham og fliódinu giorde ad ræna og heim til sín ytra nam þad áttu dóttur væna.

Bavg-

Bavggerdur sú brúdurenn hiet búen
Ellde Rynar Alfur Köngur illa liet ept-
er dóttur sína.

Hilmer giorde heita á Þór Hilldé
Gulls ad leita hann til Starkads heim
so fór og helid giorde ad veita.

Til Alfs Köngs fóru aptur þriú
ádur nefnd á freste Gerde Bavgs feck
Grímur nú og giordist her mann
meste.

Búftad Grímur brátt feck sier Bólmur
Eyenn heiter Ey Gríms Bólm þeim
Orfa Grer avk nafn þiódenn veiter.

Þád Grímur hiónenn gátu son Gulls
med nógu safne efnelegur og er þess von
ad hann líkist nafne.

Arngrímur sá epter het afanum lánga
sínum fyrer brióste fátt hann brenna
liet (sem birter i Søgunnar lynum).

Berserk mikinn búenn ad sier byrte
eg Arngrím verda geisa fram̃ med gria
mann her giorde flegir sverda.

Sídann bió í Bólm=ey hann blísnalega
leinge epter fodur sinn andadann
alner trú eg hann feinge.

Ept-

Æpter giörd mun alíkt su um hanns sonu tíl sagna enn eg verd her ut af nu med Arnar leitenn þagna.

II. Riima.

Þó mig fyse ad breita um brag og bióda sliódum Siktid Arnar samt og ádur sie eg Minn verdur Hródur tiá- dur

Ei þarf sá vid Ana Rín ad arka um Hólma ef hønum verdur allt ad Málme í henne þó hann leinge fálme.

So fer mier um Sónar smíd þö sem- ia villde, þad mun þikia skírum skáldum eg skeimte smátt af hródrar, sálldum.

Enda mun her efne helgu ecke ad spilla þike Mier vel sem þad vill falla, þvi eg kann vid Mærder valla.

Hef eg til reint um heylagt mál í hródrar glitur enn ef sumer ecke betur ákta þad enn hegóma tetur.

Mier sinest betur siá út Rímur sum- um tidum helldur enn flapra hræsne medur heilagt ord sem kannske skedur.

Er þad sátt sem ecke nockud af þier læred so mun þad um Søgurnar vared þad sie ei Minna enn ecke pared. Ef

Ef fordum þokte frægdenn ſtundleg fordild vera ad oſs ſilge Eilíf Æra þad ættum vier af þeſſu læra.

Þacka ſkyldum þidlega vier í þánka líka ad eiguin koſt á epter ad ſækia ædre frægd enn Sløgenn Mækia.

Sæler eru þeir í ſinum davda Sigurenn fánga eg helld þá vel á hólmenn geinded heidur land og frelſe feinged.

Litt Mier hendtar lángann Mannſaung láta avkaz ef eg ſkal vid efned flækiaſt ſo á þad mætte nockud ſækiaſt.

Ef þad fyrra aa ad heita í Orde Rimna þá endadiſt hún ein fyrer framan um Arngrím Beſerk romu tamann.

Til ádur nefndra yfermanna ordinn kreike ſat þar Odénn ſvinnra líke ſem nú heiter Garda ríke.

Odenn ſonu átte ryka og æred marga Sigurlame ſaduing Borgum ſá var einn og talinn med horgum.

Sigurlama ſagt er Odinn ſette í ríke unnar bál ſo ad ſier tæke einnenn kunne ad rioda mæke.

Hann

Hann gipteſt dóttur Gilſa Kóngs í
gódu halde ſá var þó í Sviadellde Sik-
ling prîddur Rínar ellde.

Sigurlame ſon gat einn vid ſinne brú-
de ſá ſtiórnade ſîdar Láde Svafurlame
heita náde.

Sigurlame ſonur Odens ſviptiſt heill-
um fyrer Piaſſa jotne þad má ſpialla
Þeingill giorde i Druſtu falla.

Fodur ſîns þá fallid ſpurde Filkirs
Arſe Ræſers nafn tók rett med erfe Rí-
nar-bál og Likla Kerſe.

Til Díra veidar diarfur eitt ſinn
Dogling ſtillte Hilmer leinge hiort einn
ellte harla lángt frá Landa bellte.

Sîkling fyr ei ſóktiſt dyr, enn ad ſó-
lar falle kominn ſo lángt ad viſſe valla
veg hvad átte heim ad kalla.

Berg ſá nockurt hiá ſier hann til
hægre hlîdar hiá Dinus inne á Díra
láde dverga tvo hann lyta náde.

Sverde brá yfer Sudra báda ſenn ad
bragde utann Steins þá Odling vygde
og til þeirra rædu drygde.

Ad nafne frette nordra báda Niflung
kátur Durinn þeir og Dvalinn heita
dírum kunna ſmydum breita. Fíor

Fiorlavsnar. Þá Fylker bidia frostar báder hagasta veit sem Hródurenn ræder hverra dverga, úlfa fæder.

Hann leggur á þá med listum sverd til láta reida og edal gulle um giörd príða sem allra best þeir kynne ad smída.

Af hrannar lióma hiolltinn skal og handfang blika og í Járne öngvu saka ei helldur vid ride taka.

Þad hýte griót sem brigde i sniá og brinin væna med fetla príddum Fofnes Dúne sem firda ræner Hiálma túne.

Frosta beggia fiorlavsn þetta firdum tiáe so þeir bregde út af eye hann aptur kom á nefndum deige.

Sudrar feingu Sikling búed sverd med öllu hid besta vopn i branda sulle búed allt med ravda gulle

Þá Dvalinn stód í Dyrum Steins vid Dögling ræder um sverd þitt búed senn hid góda so skulu mín álog hlióda.

Vinne þad nýdings verkinn þriú þav vest eg heyrde þá madur rick-

er mætu sverde mannsbane i hvort siñ verde.

Lika af þessum loga tírs þinn leide bana sviptur ollum Siáfar funa so skal eg þier kúgun muna.

Doglíng giørde Derlings bál ad dvergnum reida i Folldar bein hlióp finnuren láda so fallde eggteinana báda.

Svafurlame sverd þad bar á sínum døgum ad Orustum og einvígum og ærid, morgum Járna stígum.

Tiedür Gramur tyrs liet bálid Tyrfing helta veittist tydum varge áta vopn þad besta heita láta.

Jotun Þiassa Josur med þvi járne fellde sinn fodur bana silker millde frækelega á holme hinn gillde.

Enn hanns dotter Ødling tók og átte sídan Silkegeidur su het Frydur sá var spracke vitur og blídur.

Þav áttu dóttur Eyvara het sá afbragds Svanne hún var Meyn hverre værne og hermed ødrum lista kiærne.

Nú skal taka nýtt til máls um nefnda bragna, Arngrím Berserk ádur í Sognum, er her tiád í mærdar gognum.

Ur Bolmey hellt og bardest vída bolverks nóte, honum var ecke hægt ad mæta, hilldar geck so opt til stræta.

Eitt sinn hellt med her og sína harda heima, og sókte á Ríke Svafurlama, sárlega giorde morgnum ama.

Attust þeir vid Orustu harda af ollum krapte, hermed líka hoggva skipte, hvor so aude til sín kipte.

Arngrímur hafde aftaks skiold og undra þúngann, jafnadann sterkum járna spongum, sem Jotnar plaga í stála þrongum.

Hilmer Berserks hugde ad snída hiarnar gliúfur, allann skiolldenn Arngríms klífur oma logen briniu rífur.

Arngrímur brá vid einka fast og aptur hoggur, hond af Kónge Hiorenn tiggur, so herians bál á Jordu liggur.

Arngrímur tók þá Tyrfing upp og til hans reider, briniu klýfur brióst og ydur enn brandurenn sock í vollenn nidur.

Fyllteſt

Fyllteſt Dvalins forna ſpá um Fylkirs Davdá, enn Kóngſins fiell þá eign og avdur, Arngríms til ſem fólk og havdur.

Arngrímur tók þá Eyfuru dóttur Ödlíngs fellda, og Berſerkurenn ſá briótur ſkialda, brúdkavp giørde til hennar hallda.

Biuggu ſídann Bólmey í, og byrdsga neitte, ſonu tólf þau ſaman áttu, ſóddann pilltar líka máttu.

Daufnudu aller Dreinger vel af Dryckium Módur, Angantír het elſte nidur, afa ſínum líkteſt vidur.

Hiorvardur og Hervardur þar heita næſter, Semingur og Bráme biſtur, Brián ſiotte lundar tviſtur.

Tíner, Reitner, Tind og Búa tel eg brædur, og Haddingar tveir hvørge gódur hravſter arfar ſinnar Módur.

Þeir unnu bádir eins mans verk af orku hinna, enn Angantír tveggia maña, travſtra brædra aſtravn ſanna.

Berſerks gang þeir brædur haufdu í búke aller Angantír bar heila haullu, hærra þeim med Drakons miaullu.

Í herfør sóktu hlírar þeir med haurku gilda, strags þegar á únga alldre, Odda hvorium framar í hialdre.

Vauktu hilde vída um heim á vidris brúde, vóru til Orku og árædis, umfram Berserk hvorn sem fædist.

Nafnfræga um Nordurlaund þá nefunda ad hole, i hvoriu lande sigur sæler, sumum þóttu ecke dæler.

Fødur þeirra vauldust vopn í vígra funde, er hafde teked á hvoriu lande, þá helldu marger óvinnande.

Tyrfing eignadest Angantír enn annar Hrotta, bestu sverd þau mæla mátte, Mistiltein hann Semingur átte.

Sókte Þráin sagdan brand af Seminge daudum, ágiæt holmsverd ytrer brædur, aller haufdu, enn hvor var skiædur,

Jóku vída Járna hríd í Jotna skape, optaz vóru einer á skipe, undann tólf þo marger hlype.

Fóru þo opt med fleire skip um Frón ad heria, margur ad þvi mátte spyria, hvort mundu snúa guste hyria.

Adur brædrum ordet hafde eins og glópum, sína menn þeir siálfer drápu, þá sig í færdu Fiolnes kápu.

Aullum hent var ecke hiá þeim eiga heima, fóru sier i flocke samann, slangs mikid var þeirra gaman.

Þá Bersèrks gangur i brædur kom, þeir beriaz tóku, steina vid og stórar eykur, stillteſt ecke þeirra leikur.

Med þeim gange Mennskur eingenn madur þá stillte, þier oskrudu þá sem ólmer gellter, eyru lavst edur vargar svellter.

Med ysergange avdur jókst þeim ofur legur, gulled vopnenn fundu fögur, frá þeim geingu stórar sögur.

A'sumrum brædur sóktu harda sverda ymu, vídt þá heria um veralldar geima, á vetrum kyrrer sátu heima.

Brædrum þessum braugdèd er víd í Bookum vída, þar skal bragur þrotna Flioodum, þogn er heimskum best í lioodum.

III. Riima.

Havka

Havka Tirs þo harla vída hygge eg senda, í einum stad þad ætlar lenda.
Aungvann dropa Ása miadar eg má finna, hvad sem vilde her til vinna.
Hreifa skal því hrugnes leir og hersians Rosta, mier hvad þyker minna kosta.
Ecke er verdt ad æra sig vid Ordgnótt hinna, nie ad því leita er ei má finna.
Hvert menn stunda á heidur, gull, eda hringa tródu, þad er best sem gefst med gódu.
Helld eg ráð þó heims med frægd menn hygge ad vada, ad eingenn synde i siálfs sins skada.
Efned þad sem epter fer oss øllum siner, fyrer hrokann margur happe tiner.
Eg veit ei hvern ábata eg á því hefe þó sliódum meire Mannsaung gefe.
Ætla eg betra áheyranda Eyrun fylla, og Álfars dregg vid efned stilla.

Bifurs feria brotnade þar i bodnar stravme, ad Arngríms syner sátu i glavme.

I Bólmey eitt sinn var þad til i Berserks skóla, á einu qvollde um aptan Jóla.

Ad Borgar veniu og Seggia sid þeir saugnna leingia, heit ord flester hauulldar streingia.

Enn Hiorvardur á qvad þad hann eina hlyte, frægsta mey ad fegurd og vite.

Ingegerdur het Yngva dótter um sem tølum, Ødlings Svía ad Uppsaulum.

So madur kunne megt af úngre meiga hlióta, ellegar skyllde hann avngrar nióta.

Blugguſt sídann brædur tólf sem bók red inna, Yngva Kóng ad Uppsaulum finna.

Hravster geingu í haull fyrer Gram og hyrdmenn líka, dótter hans sat þar dávæn píka.

Hiorvardur sitt Erinded up nam einardt bera, og Millding bad úr málum skera.

Heitstreingíng hann hermer sína herra milldum, enn Sikling hugsar svared gilldum.

Veit

Veit hann fyrer sier vera brædur voda stóra, og kins ágiæta kirtla þóra.

Med Kónge voru kappar tveir sem kíss í onnum, af lángt báru odrum monnum.

Annar þeirra Hiálmar het hinn hugar stóre, fræknare hvorium fleina þóre.

Naddoddur hinn vidferle vid vopneñ tamur, annar het ad afle ramur.

Frækleik yfer firda bar so finst i Saugu, þó þad sie ei greint i þessare baugu.

Þá Hiálmar Berserks heyrde ord og hendte samann, Búdlungs stie fyrer bords ed framann.

Mællte hann herra minnest þier hvad mikinn sóma, auked hef eg á ydar blóma.

Var eg úr hillde besta gripe á Búdlúngs vallded, og Landvorn hef eg her líka halldid.

Helming ríkis hef eg adked herra ydar, og efnad landid opt til fridar.

Þvi bid eg ad þad oss giored þægt ad vilia, mier gipt sie helldur Gullhlads þilia.

Enn þeim Berserk opt sem giorer illsku hradar, um vort land sem annar stadar

 Vís

Vis er þótte vandäst mál þó vare seimur, senn hofdingium svara tveimur.

Um síder Gramur svarar ad skyllde siálf hin lióſa, Milldings dótter mann sier kióſa.

Mællte snót, ef Millding vill oss manne gipta, og eige eg med þeim Erindum skipta.

Advitad er eg tek helldur ad hof-dinga, góð kunnugann geimer hrínga.

Enn þann Berserk ókunnann úr aud-rum londum, sem fárlegur líst oss fallda strondum.

Hiorvardur þá heyrde ordenn hírrar snótar, svarar til med sagner fliótar.

Hólmgaungu þier Hiálmar býd fyr-er híra Meyu, á settum tíma Sáms í eyu.

Hvers mans níding helld eg þig ef hírann spräcka, áttu fyrr enn einvíg skacka.

Hiálmar mællte heyre aller hvad þú telur, eckert mig til einvigs dvelur.

A qvedinn var af þeim glogt i orda Ríme, hólmstefnunnar, hentur tíme.

Garpar

Garpar hravster grimdar heitum ged-
stællen og þá skildu ad so mælltu.
Brædúr komu í Bólm-ey heim til
bygda sinna, og fodur sínum fretter
inna.
Hólmstefnunne hermdu frá og hverier
være, sem brædur vid ad beriast fære.
Fader þeirra frettum þessum fátt red
taka, hvorge qvad hann Hiálmars maka.
Og haunum fylger einnenn líka ann-
ar kappe, sem nefnt er hinum nærre
stappe.
Ottaz hef eg alldrei meir um ydar
ferder, enn Sáms-Eyar um sóknar
gerder.
Eru þeir snarer eins og valer ort á
fluge, med gnístings afle og grimma huge.
Liette tale limur Jotna lidu tímar,
ad hólmstefnunne hródurenn rímar.
Berserkurenn brædur ut á bravter
leider, herklæde bestu hann þeim greider.
Qvad í þaurf nú koma munde kífs
ad messum, bestu vopn í bardaga þessum.
Þvi þier beriest þá nú vid sem þora
ad bana, og frægdar mestu fullhugana.

Mællte fyrer þeim mundaugs vel sjá málma reider, enn brædur sneru í burt á leider.

Biartmar nefne eg burdugann Jall og borinn til láda, Aldeigu borg sá átte ad ráda.

Orîkare enn adrer Kóngar ei var þesse, og óttalavs þó orusin hvesse.

Þar áttu Fridland Arngríms syner orku sniaIler, viner Jalls þeir vóru aller.

Þá frette Jall þeir fóru þar sem fleigdu spióte, veitslu stofnar virdum móte.

Atte Biartmar eina dótter einka ríka, bæde væna og vaxna líka.

Ad þeirre veitslu þad til laugdu þorna niótar, ad Anganntír bad úngrar snótar.

Þetta ad ráde þad var giort ad þocka qvende, strags þá giptest stála bender.

Svafa het hin sagda snót enn sćigia bære, avkenn ad nýu veitslann være.

Hiónenn vóru í hvílu leidd ad hendsum máta, Anganntír og avd þoll káta.

Veitslann þesse vel fór fram og vírd-
ing lánud, hófed stod í hálfann mánud.
Búaz sídann brædur giordu í burtu
þadann, og druckn fast um Dagverd
gladann.
Angantír til orda tók enn adrer
þeigia, dravm sinn Jarle dróst ad seigia.
Síndest mier þad sem vier værum Sáms
á Eyu, brædur tólf á Vifurs meyu.
Fundum vier þar fugla marga frekadist
gaman, og þá drápum alla samann.
Epter þad vier annann veg á eyuna
snerum, eg þóttist mæta þá ókerum.
Erner tveir þá oss í móte óku fluge,
geiselega med grimma huge.
Eg þá snere ødrum mót med eingvar
náder, vid settust nidur blóduger báder.
Enn annar móte mínum brædrum mátt
nam herda, hann efre þótte mier aullum
verda.
Svarar Jallen soddann dravm þarf
síst ad ráda, eg ætla hann horfe oss ei
til náda.
Af gange þad ita ríkra ei mun fiær-
re, þad ætla eg stappe ydur nærre.

Svaurn-

Svaurudu hiner sá skal alldrei siást á huge, ad Berserkina bile huge.

Ansar Jallenn allar kempur orku snillar, fara þegar feigdinn kallar.

Þannen liktar þeirra tale þegn vid gladan, brædur sueru burtu þadann.

Svafa epter sát med Jalle seliann spiallda, enn Sáms til Eyar segger hallda.

Ravdkembinga ræfils hind sem reckum þiente, i Munar voge med þá lente.

Þá eyna brædur upp á komu ógna strangur brast i alla Berserks gangur.

Vid skogenn brutust skatnar þá ad skrádum vanda, ohóflegir ullar branda.

Hinumeigenn hólma Sáms hann Hiálmar lendte, í Una vogum asl sem þiente.

Oddur og Hiálmar á eyuna geingu epter ad vona, hvort ecke sæu til Arngríms sona.

Berserkerner bísnum medur burt af hædum, geingu tólf í Grímners klædum.

Hiálmars skip þeir sáu sen og sídann þektu, og fram til sióar ferdum hncktu.

Hiálm=

Hiálmars skip vóru herleg tvo og hietu Askar, búenn vel med kempar kaskar.

Hundrad vóru á hvorium Aske holld-ar suialler, vopnad er til víga aller.

Arngríms syner aller gánga út á skeider, med Berserks gáng af bolenu reider.

Olmer ser á Asken hvorn þá itar geingu, hiner ei stadist her vid feingu.

Med odru borde ódu fram enn apt-ur hinu, í víkings skape valla linu.

Eingenn villde innann bords þar und-ann flýa, helldur kanna hel for nýa.

I sínu rúme sierhvor fiell vid sók-ner branda, mannleg kind ei mátte standa.

Manns barn hvort þar morded sver-da mátte fanga, epter þad á Eyuna ganga.

Hiorvadur þá hóf so tal vid hópenn líða, elle glop á Arngrím stríða.

Oss hann sagde Oddur og Hiálm-ar einer munde fræknaster á folld og funde.

Enn eg sá nú aungvann duga od-rum framar, hreyste kempur rómu ramar.

Ang-

Anganntír qvad ecke skylde um þad saka, þó vær ei finnum vora maka.

Máske enn þeir miklu kappar mála trauder, Oddur og Hiálmar ei sieu badder.

Inna skál nú Oddur og Hiálmar upp á hædum, geingu tveir í grimners klædum.

Siá þeir nú hvad segger maunnum sínum giordu, og leidum snúa ad laxa Jaurdu.

Oddur qvad mier alldre sinde óma bedur; sianda slíka fólke medur.

Mællte Hiálmar mun nu horfenn mentenn lista, í aptan munum vid Odiñ gista.

Alldrei talade hann ædru fyr i atfor navda, morgum bregdur miøg í davda.

Mællte Oddur mote þvi í mála svifum, þeir munu deya þar vid lifum.

Vid hvoria villtu helldur beriaz hersjans vina, Angantír eda alla hina.

Hiálmar svarar hvort sem þiker hættu meira, ad þeim skal eg orustu keyra.

Þá af rædur þú hid verra í þravtum eriast, vid Angañtír ef atlar beriaz,

Af

Af því hann hefur eitrad sverdid of bítande, þad má heita i hende fiande.

Birte Hiálmar brimann mín so brøndum hepte, ad alldre sár eg i henne hrepte.

Skirtu mína skrafade Oddur skalt her líta, ad eckert Járn má á hana bíta.

Kóng boreun sig qvad hann Hiálmar kiørenn til láda, á eg því fyrer ockur ad ráda.

Villd hans Hiálmars vard ad standa víst i þessu, þeir binggust so til branda messu.

Geistust brædur gaurpum ad med grimleik snialler, med brugnum sverdum blóduger aller.

Hiner spenna hlifar fast med herians tundur, hnikars baatur hrockur i sundur.

IV. Riima.

Þó siafar funa seliu lag, sende eg hárs af stavpe, þad mig grunar þennann brag, þeige dirt hún kavpe.

Líkar nú ef liliann gulls, leggur þøgn á medann, vilda eg bera veigar ulls, vidres fundenn tiedann.

Sónar qver af sinnu mar, sendest gullads gefne, viliann er ad virda þar, sem vantar smidenn efne.

Krumners leir eg helldur víl, heidurs fólke þylia, enn þar heyre adrer til, allt sem hæda vilia.

Adur þótte afbragd mest, optaz heidnum þiódum, ad fordaz sátt enn beriast best, og búast vopnum gódum.

Stutt þó være stundleg frægd, stá þótte til bóta, su oss bære Sigurs Nægd, er sídast villdum hlióta.

Þá veralldar brester álit á, undrast fólk i svíma, hann ef mesta hepne þá, hlyte einhvørn tíma.

Þvi ad hygge þiódenn flest, þar og eckert spara, ad þar byggest upp á mest, sem ætte leingst ad vara.

Mannsaung akt eg minna gaf, enn mæla um søguna, tæke valla er sagt mier veite af, vid þó søguna flæke.

Adur feingur oma bid, ætte þar hinn flióte, ad briniad geingur Berserks lid, braugnum tveimur móte.

Þeige

Þeige liner vid Þundar kólf, Þegar ad villdu strída, sem Arngríms syner adrer tólf, ecke fundust vída.

Yliar skóku um Eyar veg, ærstum hvor var vendur, grimlega tóku ad grenia mieg, og geibludu skialldar rendur.

Þá Hiálmar sá og hinn Þar med, hóp-urenn brædra strángur, itum Þá sem ast var lied, af fór Berserks gángur.

Navmlega sátter af navda ard, nál-gudust klædder stále, af qvedium sátt med kauppum vard, Þeir komu saman ad máke.

Einn med berum ordum tier, Ang-antír eg seige, fyrdar eru fundner her, fyrst enn skyllder eige.

Nú skulu aungver itar her, adra vop-num ræna, Þó ad strengum heliar hver, hnecke á folldu græna.

Þó vístad dravgum verde og leir, sem vegast í Þessu kífe, verpe havg um hina Þeir, sem hallda sínu lífe.

Hiálmar ræder um hollda val, sem her skal ondu svipta, vid ellefu brædur Oddur skal, eiga hoggum skipta.

Anganntír og Hiálmar hast, hausdu sámann ad gánga, vöx þá gnír enn vedrid hvast, vidris blies hid stránga.

Sverdum ræda senn á lopt, vid sóknar einvíg retta, hoggva bæde hart og opt, hiner sáu á þetta.

Hvorge spárde hildar stofn, hvor vid römu kunne, blásturen vard sem brinne ofn, úr beggia þeirra munne.

Þeir giordu af heipt og grimdar mód, sem gyrnteft haundenn kaska, líkt sem steiptist stein búks blód, enn stundum folær sem aska.

Hárs nam bedia hrockva vid, til hniánna báder ódu, havdred stedia enn slúde frid, færdu i lopted módu.

Greniade hior vid gylltann hiálm, gníste stál i raundum, ottu berum unda málm, ellduren savk úr braundum.

Þá samann bar hin breidu stál, bresta tók i hríngum, líkaz var sem logande bál, landed skalf í kríngum.

Hrídina tók med hropta skar, hvor sem troll ad mætte, i fiaullum tók so furda var, siærre mennskum hætte.

Reindu stýr á Rognes frú, rómu tók ad þyngia, alldrei fyr þeir fundu enn nú, fullann sinn iafningia.

Ur havka ládum ymsum ód, óma bál-ed væna, rifnade á bádum briniañ gód, enn blædde á folldu græna.

Egginn blá ad ymsum snír, atadest blóde havdur, og nú siá má Anganntír, ecke er hann Hiálmar davdur.

Annoterad einvíg þad, er i saugum vída, ad fáa bere fundum ad, fræknare vopna hrída.

Um elle stund red Oddur tiá, sunn-ur vopnenn fegre, eingenn munde seggia siá, nie sókneña hermannlegre.

Leinge feck ad líta á þad, lídurenn rómu skiædur, Oddur geck i annañ stad, og ádur nefnder brædur.

Frá eg Oddur fullhuga vid, fyrer giorde ad mæla, med helstáls-brodde her-mans sid, hafed enn ecke þræla.

Orustu vid mig einn í senn, eige hiorfa runne, med hreiste síd nema hug-urenn, haullda bila kunne.

Trolla menne tauludu iá, tamer í rómu listum, alldrei renne oss ædra á, enn þótt helid gistum.

 Hior-

Hiorvard fyrstur fram þá ód, fanst hanns valla nóte, enn Oddur þyrstur í Berserks blód, bar haunum vopn á móte.

Oddur hafde ágiætt sverd, eins beit járn og klæde, þesser vafder gylltre gerd, grimdar hvestu bræde.

Vopna hreggia vox af mátt, vidris lúdist felldur, sungu beggia sverdinn hátt, syndrade úr eggium elldur.

Eggia fáred ecke stód, ádur fyrre leinge, helldurenn sár og Berserks blód, brandenn litad feinge.

Hiorvardur so hillde lavk, hólms í stódsta sinne, egg bardur í einu stravk, ofann i heliar mynne.

Brædur sáu á Berserk fall, þá blód-ugur datt á grundu, orgudu þá so i þeim svall, og orskraniega drundu.

Aller hielldu um óma bál, af minda-der ad skoda, gnogudu skiolld enn gny-du stál, og gavs út úr þeim fróda.

Hervardur þá hrottan blá, hardlega giorde ad reida, Oddur sparde ecke þá, aunnur hoggenn greida.

Eins

Eins ! þad geck og ádur fyr, Oddur Berserk fellde, under feck i stála stir, steiptist davdur ad vellde.

Vid atvik þetta yskrade sút, illsku trylldum maunnum, túngur retta aller út, og urgudu samann taunnum.

Af heliar erin havdred bravt, hvør med afle grídar, beliudu ver enn blótad navt, so bullde i haumrum vída.

A Seming brestur sáttar bann, sást af reide æstur, af ellefu mestur einn var hann, Angauntíre næstur.

Odde gaf hann avngva ró, orgade sverd á hiálmum, stále af þar elldur fló, so unda qvad í málmum.

Semingur var i sverda róg, so ólmur ad beriast, ærdest þar so Oddúr nóg, átte haunum ad veriaz.

Harda áttu hilldar þrá, vid hliómeñ vopna stíga, ongver máttu á mille siá, hvør munde fyrre hníga.

Hvørge smeikur hiuggu opt, hvøriuin var búenn skade, gavs af reikur og geck i lopt, sem gufa úr heitu bade.

Hlífar feingu haulldar þeir, med hvaussum brøndum skera, sárenn

 geing=

géingu á Seming meir, enn sá Odds
skirtu bera.

Sára styr hann Semingur bar, sig
gaf lítt vid skeinum, hætte ei fyr enn
hoggved var holldsed allt frá beinum.

O blódugann á Odde stad, ei sá
þátt nie nidur, ecke gódann ófagnad,
eiga þótteſt vidur.

Berserks var þá blóded allt, burt úr
ædum runned, hnie so þar á havdred
kallt, (happa verk var unned.)

Hvor ad strøngum hilldar beck, hin-
na geingu sídar, hvílldina aungva Odd-
ur feck, í efne Járna hrídar.

Enn hvor hugde Odd i tvo, ørva
høggva blecke, skyrtann dugde seggnum
só, sverdinn bita hann ecke.

Leingur spialla leiknum frá, litel navd-
syn rædur, fellde alla Oddur þá, ellefu
á hólme brædur.

Oddur hródur af þvi bar, æfelánga
sídann, sveittur og módur siálfur var,
vid sóknar leikenn strídan.

Oddur snír þá aptur snart, ad þeim
stad á stundu, sem Angannt´r og Hiál-
mar hart hádu strid um grundu.

Ang-

Anganntír sem ádur les, af bav mesi-
skum maunnum, lá nú rir og blóds
blies, blár og gniste taunnum.

Hiálmar þá vid þufu sat, þravtar
folur af sárum, Oddur siá nú svarad
gat, þú sveimar í feigdar bárum.

Sextan eru sár mier gerd, svarade
Hiálmar Odde, eggenn ber i eytre herd,
inn vid hiartad lodde.

Hiálmur er bæde hoggvinn minn,
her med briniann góda, hleipur mæde i
hiartad inn, heliar til ad bióda.

Fimtáu borger fordum her, frídar
átte á ládum, med orma torger unde
mier, alldre þó í nádum.

Því skal hyggia af hírre frú, og hró-
sa ravdum bavge, verd eg liggia látin
nú, lífs andvana i havge.

Alldrei lífs mig aptur sier, Ingebiorg
mín kiæra, hríngenn vífs af hende mier,
henne skaltu færa.

Fíngra þvita folldinn mig, frídust
sídaz leidde, á Agnars sit so elskulig,
eins og huguvenn beidde.

Góts af avde, gull og mey, gledia
mig nú eige, feigd og davde i sálu þey,
finn eg á þessum deige.

Hrafn og Erner avstan ad, um Sámsheide fliúga, bráder kernar beint í stad, af blóde mínu siúga.

Hiálmar sidann hravstur do, hermans þioda iafne, falle obida slavstur þo, fialars i lioda safne.

V. Riima.

Af kønnum hylia kialars slíngum kort mun veita, skylde eg vilia Skothendíngum skrifudum breita.

Havka tírs þó hygge leingur holldum senda, verdur rír sá veide feingur vill so lenda.

Lauka þylium lióda badme læst eg búa, enn øngvar vilia indis fadme ad mier snúa.

Hvi skal eige þar vid hrelldur þiást í stíme, sudra fleye svipta helldur ad saugunnar Rime.

Þagnade rír og rødu snavdur reindust málmar, þar Angauntír var útaf daudur og einnenn Hiálmar.

Under eins þar út af hrutu oruzku þiáder, riódar fleins so falla hlutu fræger báder. Um

Um þá nótt þar Oddur vär sá æfe skardar, ad morgne drótt hann davda bar til dysiu jardar.

Sá feck mædu er sende kólf og sagner teigde, alla brædur Oddur tólf á eynne heigde.

Eykur ráda eyar búar Odds med tale, grióte hlada og giørda trúa greinda sale.

Orkan lánud Odde var vid agda smidiu, heilan mánud hann geck þar ad havga ydiu.

Dimt í skiædre dravga høll var daga og nætur, vopn og klæde ita øll þar Oddur lætur.

Ad Upsaulum flutte Oddur Hiálmar andar vana, til Hilmers dóttur enn sorgar sálmar sóktu á hana.

Avngva bót nie yndis kior hún átte á torgum, liet þar snótenn lagleg fior af leidum sorgum.

Af brendum bavge búen og mett sem byrter qvæde, ad einum havge inn vóru sett og eru þar bæde.

Um Odd þó meige ása lagar yrkia feingur, þó tier eigi þesse saga af þegni leingur.

Hródur teiger, hver sem lyster i hiriar vinde, Annall seiger ad Oddur fyrstur Island finde.

Kenning dreifer Qváfers vída kolnudu blóde, og á þvi hreifer Svafa sidann sást med jóde.

Bónda síns þá fregnar fall hún fór ad gráta, enn briggiu líns bad Biartmar Jall af bølinu láta.

Svøfu beiger sorgenn fort i sinnu Ríme, fædde meybarn frídt og stórt þá fram̃ leid tíme.

Miøg so hræddust mála bupp i minne kargur, ad hún fæddist ecke upp þar um bad margur.

Til heliar palla af húsa glap þeir hvauttu ferda, kvádu valla qvenna skap í kynne verda.

Biartmar skodar barn og vonar betur vegne, ætte eg ad stoda Arngrims sonu epter megne.

Upp á havdur ef hún næríst athuge viner, med aullu davder ecke være Arngrims syner.

Þó menia gerde marger hrædist málma þórar, enn má verda af henne fædist ætter stórar.

Vísed liet hann vatne avsa valldsins neitte, HERVÖR het hin lágiædsislavsa er landed skreitte.

Til þroska fulls var þorna hlíd á þrótter allar, stravnden gulls var stór og fríd enn sterk sem kallar.

Morg var hælne i miklu verde er mátte skarta, um myrkfælne alldrei gerde avd þoll qvarta.

Med savm eda toga sialldann ser sem silke eikur, vid skiaulld og boga hiálm og hiør var hennar leikur.

Valla þotte vísed stillt þó vid gang herde, færra gott enn fleira íllt ad sliódsed gerde.

Þá hyrte Jarlen hana um þad hún hlióp á skóga, bragna kallar i Berserksstad til branda róga.

Stiptade skála stúlkann úng med staurfsum travdum, bísna mála bætte i púng af braugnum davdum.

Marga drap hún menn og sókte á merkur vída, stór i skape þorngrund þókte þeim ed lída.

Fyrst ei vill hætta lagleg liett ad lóga á kalle, um brúde þvætta og byrta þetta

Biartmar Jalle Biart-

Biartmar hlíddi bragna róg um brú-
de svinna, marga hídde menn á skóg
þá mengrund finna.

Herenn sló þá hríng um svanna og
henne nádu, fyrer henne dó þá marg-
ur manna meiddur ádur.

Haundum tekinn heim so fór úr hrot-
ta remmu, og var rekinn straundgulls
stór i sterka skemmu.

Lagleg sirkde liette Svafa leiser hró-
dur, sat um hríd med sogdum afa og
sinne módur.

J sinnis ferdum sást med kiælum sem
eg inne, íllt hún gerde onnúng þrælum
einu sinne.

Giorde mæla fridsemd siærre framt
onúnga, ad hún þræla ættar være íll-
giorn túnga.

Omudu strídar orda gnótter avdar
freyu, svína hyrdis saugdu dótter svin-
na meyu.

Hervör reiddist hálfu meira hermdu
spialle, og soddann beiddest betur heyra
af Biartmar Jalle.

Loged qvad þad lavsa tír ad liósre
meyu, þinn talenn fader travdt og skír
med tárenn freyu. Bender

Bender yrs var bardaginn falur bfe óſkerdre, Anganftr í Sámsey ſalur ſunnan verdre.

Hermannleg þá hrund orms fitia hialar ſvinna, fyſir mig nú fóſtre ad vitia framlidinna.

Frændur travda í fornum ſal mig fyſer beiga, þeirra avd eg eignaz ſkal edur annars deya.

Skarte búenn ſkiótlega vil nú ſkera mier treyu, diarflega ſnúa dravga til ad dráp Sáms eyu.

Móder kunna tallde á travda trúrra ráda, bad ei nunna dravga davda diarft ónáda.

Búning vona balldur fleins mier bíté i fære, ſanngreind kona og ſonur eins og ſiálfur være.

Hervor ſídann hvarfur burt med hilldar ſkrúda, feingu líder fyrſt ei ſpurt um flióded prúda.

Hún ſo var i hugar leit ad havga þíngum, kom ſier þar í ſeggia ſveit hiá Sióvíkingum.

HIORVARD ſig þá nefnde nipten nábóls linna, forráds ſtig hún feck i ſkipteun fielaga ſinna. Hiör=

Hiörvard þesse heriade vída á hreggvid skiallda, og súda esse sídann bldur ad Sams ey hallda.

Sem þar láu vid siáfar flióted svartra boda, Hiörvard sá vill havga grióted hólmans troda.

Latte drótt sier leider gera lands til álfa, qvádu fliótt þar fyrer vera fiendur siálfa.

A deigenum vada i virda krans þar verra lætur, enn annar stadar lóder lands um lángar nætur.

Maunnum hætter meidsled stránga má af verda, þeir meinvætter þarum gænga þravter herda.

Þó hermder lider hefde þar þann hólma lastad, enn um sider ackerum var vid eyuna kastad.

Hiörvardur jók þá hinum qvldsan hans bldande, bát sier tók og sette sídann siálf ad lande.

Mæler letur i Munarvoge men þoll lendte, um sólar setur enn sverd og boge seimgrund þiente.

A landid rann og lítt þá eymde lands ófrídur, hitte einn mann sem hiordina geimde hagann vidur. Spur-

Spurde fretta fleina meid
so frægd ei þrotne, nu skal detta
nordra skeidinn nidur ad botne.

VI. Riima.

Hnikars svangur fálkenn flo, feck ei
smacka Qváſers blód, ferda strangur
fyſeſt þó, ad finna ſkothendt gagara
lióð.

Hvítings bilgia er bitte hár, burtu
langt er frá mier ſett, ad ſkulu ſilgiaz
allar þriár, þó eingenn þeirra ſare rett.

Feniu guſtur freiſta vil, ad ſeike
þvi ſem heite lióð, ef þar hluſtar ein-
hvør til, orma dúnſins folldenn góð.

Sónar gillde ſemia þeir, ſem ad ſein-
gu ſkállda ſvip, enn eg villde Arnar
leir, eiga mier fyrer dverga ſkip.

Þó mier lieteſt loſa bót, línſpøng ſo
ad gete kiætt, ætla eg gete ecke hót,
ofann á þetta neinu bætt.

Hvør má vita hvad þó má, blidaſt
til af munne mier, fyrer gódu álite ef
gangaz á, og gullſkord tæke nærre ſier.

Einnen þiker muna mieg, Mengrund
hverre kvede ſkal, máls atvike á marg-
ann veg, mætte breita um lióda tal.

Hleid-

Zleidóls barma blusta vind, hef eg til Søgunar Manniśøng frá, bods um verma busta hind, blídar blíde snóter á.

Fiell þar Odur Berserks bur, bióst ad kauna dravga síd, á hólma lód þá Hiorvardur, hyrder fiárens ræd-de vid.

Her næst frá eg húma tók, heyrdust dunur um eyna mieg, fiármann þá so felmtur jók, fyste hlavpa heim á veg.

Hiorvards volldenn hamla þá, hyr-derenn greiner landsins síd, úte um qvolld á eyunne má, einginn hafa nætur frid.

Þegar sól er setst vid fiaull, syndrar eysa í lopted blá, dravga bólenn opnast aull, elldur og reikur gýs upp þá.

Hinn qvad brender bavge seim, brug-gar maunnum hrædslu slír, hvar eru kender havgar þeim, Hiorvarde og Ang-anntír.

Um sauguna þá nú þike mier, þeyia best og forum heim tveir, heimskur er sá til havga fer, hann kemur alldrei aptur meir.

Hiors

Hiörvard svarar hef eg eitt men, hygg ad bióda þier til þess, til havga ad fara slótt í gen, so fáum ad heyra dumbúngs vess.

Hinn i gen þar mællte á mót, mogulegt ei til havga er, brenner sen sem folld og griót, far nú helldur heim med mier.

Hiörvard ansar her til nei, ad hrædast neinar glæringar, látum stansa liótt ei, nie letia ockar hræringar.

Savda rekur svarade þá, sie eg nú mannenn vitlavsann, hlavpa tekur hart sem má, Hervor sá ei aptur hann.

Fliódet tvista ferdast þar, fram til havga beinan veg, eitt til lista avdgrund har, alldrei var hún skreffingsleg.

Elldinn fliód ei óttaz keik, nie ogna dunur dravganna, báled ód sem blavtann reik, Berserkia til havganna.

Mátte ei fretta felmtur þad, fram ad stædsta havgnum snír, vidur þetta vísid qvad, vaknadu nú Anganntir.

Hervor vekur hnígenn þig, hún er yckar Svosu iód, orustu frekur af greid mig, um arfenn þann sem til eg stód.

Góda sverded gef þú mier, grafed i havg og hendt vid strid, sem ad gerdu sudrarner, Svafurlama fordum tíd.

Hiorvardur og Hervard þig, Hrana og einnen Anganntír, og Arngríms búr hvøru einn fyrer sig, uppvek eg sem nær re býr.

Vidar rótum under enn, alla vek eg brædur tólf, vered á fótum vaſker meñ, vaner ad rióda unda kólf.

Myrkra viner meingiarner, ad mollð eru þier so ordner nú, og Arngríms syner alfarner, eingenn svarar menia brú.

Illa quelia eytur ver, iñann risia og vesta bál, nema selie sverded mier, samed ravda Jotna mál.

Til virda skiædra vil eg ei, víssins áll her ordinn tiá, hvørs eins brædra hárs á mey, havgur tók ad opnast þá.

Inn i havgum ófrínlegt, allt ad siá sem logande var, gavs af dravgum glundred frekt, get eg sier fáer une þar.

Anganntír þá andsvør tier, einka dótter þig eg kenn, sidur nír med flióde fer, þig fýser ad vekia upp davda menn.

Eckert hóf nú er á þier, aurvita med nætur stiá, mig ei gróf her minn fader, máttu þvi ecke Tirfing ná.

Hervor ansar heilann þig, i havge lifs so tale þier, alla staufar á þvi mig, ad arfsins villtu synia mier.

Aptur svarar avd þoll vid, ef þú tryder svirfingur, allt Hervarar ættar lid, um spiller sá Tirfingur.

Son þinn giallda sídar má, sóknar Tírfings ber eg á grun, roduls tiallde Ræser sá, ríkstur under, aleñ mun.

Má til falla mein slísa, miog af Tyrfing Kónge þeim, hann munu kalla heid risa, hetiur príddar brendum seim.

Svarar frú eg syrge ei, sídare deilur arfa mín, af hende nú gef hoskre mey, Hiálmars bana úr eigu þín.

Hiálmars bane herdum mín, hulenn ellde under er, mun ei vane i mundum sín, mey bere nockur þennan hier.

A hrotta slíkum eytur er, eggium bádum logande í, eingenn píka ætle sier, óma bále ad vallda því.

Kallar lídur mærenn menst, muntu ei i Jómfrúrsess, miklu sídur kiæran qvenst, qvarnar býts ef leitar þess.

Mennskur kiörenn madur fyr, úr mol-dar heime bittu mier, þennan hior í siála styr, steiptu hann gulle dvergar-ner.

Ur valgavts binge ek vill ei fá, vid-ris bál í hendur mier, eg of þýnge yd-ur þá, so alldrei kyrrer ligge þier.

Mengrund hast ad myrkra ver, mög-lad feck so langa stund, út var kastad Hvaussum hier, Hervarar í greipar mund.

Vel þú giörder vid mig nú, vikings nidur sagde sliód, betra sverded bitter frú, enn Búdlungs allri Noregs lód.

Far þú dótter frá mier vel, sliótt af avde gef eg þier, ast og þrottinn unda þiel, eirnveigen tólf manna sier.

Hlióttu slestann happa stig, her med sigur i vopna stir, og allt hid besta ec epter sig, Arngríms syner leifdu fyr.

Avngvann feile ydur af mier, aller í havge hárs á frú, brædur heiler bue þier, í burtu skiokta mun eg nú.

Hervor snillenn hermde frá, hoskre sidaun villdis þiód, heima í mille þött-ist þá, er þorngrund frida båled ód.

Ein

Ein so skyllde andada vid, ofann til strandar Hervor sakr, valla þyllde vík-ings lid, villu dunnur og burtu flýr.

Hrædst þeir hausdu hardann gný, her med skruggur ellde af, ecke taufdu upp frá því, á burt struku lángt í haf.

Avds þá bróder byrtu gaf, burt sá Hervor horsid skip, brá þá flióde i brún-er af, bleide manna hrædslu svip.

Henne geck med hreiste kurt, Hervor dvalldist Samey í, þar til feck sier far á burt, ferdaz vída enn á ný.

Hennar fyrst er ferdin laung, frá só greiner ymu bér, þar til giste God múnd Kóng, á Glæsisvaullum nefndañ fyr.

Het hún þá enn Hiorvardur, sem hreyste kempa í vígra jel, og var þá af Ødlings bur, einkanlega tekenn vel.

Mærd oofaugur mæeist her, mun litt backa veiga Norn, fiær-re er baugur faeist af mier, fyrr enn eg smacka Toobaks korn.

VII. Rijma.

Drupners mialla dirre eyk, drige eg siønnda sónar qveik, og hætte á þad hvørnenn ser, hveriu hún vilde lavna mier.

Svara má þar til seimgrund rett, sodsdann munde falla liett, ad borga þad í bragar skrá, sem *Barbarismus* heita má.

Samt má hafa þad seimgrund fín, af saugunne lære avdarlín, ad fordaz þad sem forliótt er, enn fylgia gódu og nyta sier.

Skoda má hver á siálfum sier, og siá þad gløgt sem efter fer, um arfa sinna lánggiædt lán, luckn bæde og avdnu rán.

Korne þvi sem sáer sier, sidar þad upp annar sker, eins og breiter adra vid, einhver giører þínum nid.

Avrfum þínum eingenn hiá, avdur verdur leingur enn sá, sem hiartad þitt af hyggiu mó, hugurenn þinn og málsed bió.

Hervør gyrnteſt faſt á fie, og fánga vald á Tyrfinge, af þvi skadade avdarlín, æred marga Nidia sín.

Mier synist mæl ad sudra lid, sínum ylke báte vid, um Hiorvard

þó

þó sem hladsól var, þar hætte fyrre ástra far.

Godmund Kónge hún giste hiá, Glæsisvaullum rede sá, virdtur miog af víser þeim, vantade ecke brendann seim.

Godmundur miog gamall var, enn geise vel til burda snar, vetur skorte furdu fá, fimmhundrada tolu á.

Ræsers arfenn rede þá, ríkis stiórn og um þad sá, Hofundur vitsku hoska bar, hvorium framar i lande þar.

Skírt er eitt sinn sked er þad, skák-tasle liek Kóngur ad, leikum hans var loked mieg, Lofdúng mællte á þennan veg.

Er her nockur yta sá, sem oss til tafls kann rád ad fá, Hiorvard geck ad Hilmer frí, hanns og redist skák-tafl í.

Leinge hann ecke leiked feck, Lofdúng ádur enn betur geck, á medann tafled Milldíngs stód, mál tilbar og seist í lióð.

Greiner frá um Hiorvard hitt, hafde lagt í sæti sitt, óma bál sem átte hann, þad upp tók nockur Kóngsins mann.

Sagde hann er brande brá, betra sverd eg alldrei sá, sosem geisla sólu af, sverded lýste og byrtu gaf.

Þá Hervør berann bølvønd sier, brádlega kipte hvossum hier, úr hende þeim sem hrotta brá, hofuded sneidde bolnum frá.

Epter þetta á burt geck, eymdust þeir sem sátu á beck, sliótt vilia hefna sie-laga síns, og fara epter hillde líns.

Kónguren lïka qvad þá vid, kyrra ydur vera bid, máske þike í manne þeim, minne hefnd enn ugde beim.

Qvennmann vera þeinke eg þann, þó med sverde gyrdest hann, ad drepa hana dreg eg á grun, dirkeipt hverium yckar mun.

Epter faur var eingenn veitt, eins og Kóngur hafde beidt, til siósíkinga sól gulls tiád, sier kom nú i lids forrád.

Hiorvard samt ad heite qvad, í her-nade margur sagde þad, ad Arngríms sonur einhvor só, aptur komen være þá.

Til þess litade tyed slióð, Tyrsing so med manna blód, ad gersemar feck

og gulled nóg, so gat hún valla komid í lóg.

Um síder leiddist selin hrings, sodhann ydia stála þings, med nodru bóled fálka fialls, fór þá heim til Biartmárs Jalls.

Til hand-virda settist so, sínum hättum skipte í tvo, vinsæl tók ad verda þá, veitte gull og horna lá.

Fregnenn hennar fríðleik af, fór só vída um laund og haf, mála sinne og meygvensku, máttar ravsn og stórmennsku.

Ad Vaullum-Glæsis vidris stravm, vikia skal og mærdar glavm, um hoskan Kóng og Hilmis nid, Hofundur rædde faudur sinn vid.

Kóngson beidde Lofdúng lands, ad leita skule sier giptu stands, Hervor væna heima er, Hilmer þvílík andsvor tier.

Kóngurenn rede kynna frá, Qvennkostur þike mier bestur sá, og algiorfastur íta; sveit, af þeim sem eg varnar veit,

Sídan biúggust segger tólf, sendemenn med unda kólf, til Biartmars Jalls ad bidia frúr, sem búen var med gefnar skúr.

Eingenn Hervor afsvør gaf, um bad Jarlenn þeirra skraf, ans til gefa af ednr á, og fyrer sínum koste siá.

Ei þarf leingia atburd þann, álykt-an sú verda vann, ad Hofundur fær hira meh, her næst sókte avdar ey.

Godmundur hellt med gavfgann sid, á Glæsisvollum brúdkavpid, med mestu ravsu og ríkre magt, Riddara slekt og hoffólks dragt.

Dogling veitte drupnis hrap, dap-rade hvørge hofdíngsskap, Hilmer Kóngs nafn Hofunde gaf, hermed avd og iot-na skraf.

Med veglegu skarte vel tilreidd, voru þav Kóngur og Hervor leidd, í eina hollu af orma dún, edalsteinum prídd var hún.

Allt sem gat þeim Verolldinn veitt, vantade þar til ecke neitt, klara vín og mætann mied, og margskins gaman strum lied.

Morg-

Morgum gafst þar margr glóð, mánnid heilann veitslann stód, sídann gester sigla heim, sæmder giofum flest af þeim.

Hofundur Kóngur um hyggiu þel, og Hervor Drottnlug unntust vel, og áttu saman arfa tvo, Arngríms syner fiolga so.

Angauntír hinn elldre het, epter þeim sem fiored liet, enn Heidrekur annar þá, efneleg er báder ad siá.

Frídur synum sierhvor var, so og lángt af odrum þar, báru afl og íþrótter, eins vóru líka vitsmuner.

Þó brædur stæde á blóma veg, báder skiptu háttum mieg, því gódur reindist hægur og hír, hvorium manni Angauntír.

Unne Kóngur Angauntír, umfram hinn því klæke flýr, enn stundade vitsku og varhygd á, og vinsælld allra sier í hiá.

Illt þó. giorde Avdlings bur, avngdu minna Heidrekur, enn Angauntír af ástum gott, æ hafa brædur sauguunar vott.

Hervor unne Heidrek meir, Hofundur vill ad skilie þeir, til fósturs þeim sem

sem mællt var mier, manni sende er nefnest her.

Gissur het sem greiner skrá, grimmur og kiærn i vopna þrá, var ósvikur vitur þó, vel ad Kóngsins Arfa bió.

Þeingils son med þessum stár, þartil hafde átián ár, ólst og lærde allar þar, auflugur hermans listernar.

Eingin þurfte orustu sid, einn ad prófa Heidrek vid, Gissur haunum geck þó næst, til gódra ráda lagde fæst.

Af Hofunde Kónge hródrar skrá, herma skal og seigia frá, ad veitslu stóra og væna blr, med vísis qvon og Angauntir.

Blídur og aur ad bia sie, bavd hann ollu stórmenne, utann Gissur einum þar, og arfa sin sem med haunum var.

Þá Heidrek frette Hilmis bod, hiúpa vann sig svidris vod, være sagde hann veitslu spiaull, vænt ad giora í faudur míns haull.

Gram syni af red Gissur þád, gyrnelegra annad qvad, enn faudur sínum fara til sirlds, framm ad dryckiu borgar líds.

Heidrek

Heidrek samt af heiptum stór; heim til borgar veitslu fór, kom i haull og qvadde Gram, enn kyssa sína módur nam.

Fylker gaf sig fátt um hann, enn fagna haunum Drottning vann, Anganntír bavd ást og sie, einnenn leidde i hásæte.

Kóngurenn snemma á qvolldde þok, koma villde hoklu i, hvíta vín þar hverge brast, hiner druckn epter fast.

Anganntír um or-leik sá, ímist geingur til eda frá, úr hásæte stie Heidrek þá, og hallar lægra beckinn á.

Rædur imsar rækte senn, og rægde samann Kóngsins menn, þartil slóust þegnar tveir, þó var annar lostinn meir;

J þok bile Anganntír, i geck haull og þángad snír, sætte þá af sektum frí, enn sæted leidde Heidrek i.

Anganntír i annad sinn, á burt geck enn Kóng son hinn, settist nidur hiá seggium þeim, er sættust fyrr á dryckiu keim.

Heidrek spurde hiálma meid, hoggid þann sem sídar leid, hvort sá þyr-

de ei hefna sín, hvad skal blavdum drecka vín.

Þángad til hann þreitte tal, þeirra á mille í Kóngsins sal, ad annar lagde grímnes glod, gegnum hinn enn streimde blód.

Kóng son hóf upp keske ord, kátur og sagde prídast bord, ravdur laugur rennur um dúk, ravsnar meire er veitslan miúk.

Anganntír þaa innar geck, illa þotte, enn leidde af beck, burt til sængur brodur sinn, bragurenn líka hættar minn.

VIII. Riima.

Attundu skal avstra ferin íta ad sunde, reina til af rögnis funde, hvört rödd min þocknast nockru sprundi.

Leinge hef eg átt ad lifa vid kallt hiá lavka skordum, af Nistis grundum nú sem fordum, nád hef eg alldrei blidum ordum.

Avngva mun eg þó avdarfolld í ordum lasta, þó alldrei minna kome til kasta, ad kavpa nockurt fliód nie fastna.

Olán

Ólán sitt ad eingenn skylde avd þaull kenna, heppne er allra heidurs menna, ad hlióta blídu dándes qvenna.

Life halúr og listar flióð í lucku dád-um, ætla eg þad sie eins fyrer bádum, ef efterfilgia gódum rádum.

Enn hvør sem hafnar heidre og dygd sem hamingiann liente, ólucƙann þá ætla eg mente, eins og Kóng son Heidrek hendte.

Fiell þar Ríma hann for ad hátta i fridar brotum, burt frá dreira bordum votum, enn blída faudursins vard ad þrotum.

Þá hlírnis glódenn hreina liós yfer heimenn sette, Kóngur allann atburd frette, alldrei halla náde hann retti.

Odling mællte og ofur reidur arfa verdur, þó sie hann af róg og reide herdur, retturenn vor skal alldrei skerdur.

Hvor sem oller innannhallar oss hiá sídu, manndrápe af megne stríðu, mæte útlegd fyrdtur blídu.

Angannttír og Hervor hírt fyrer Heid-rek bádu, soddann mál fyrer Sikling tiádu

tiádu, sáitum ei ad helldur ná- du.

Utlegd sína inlu sídann Ødlings syne, sem miøg var líkur módur kyne, mun þad fátt hans hiartad line.

Gram þá bid eg gefa mier rád sem gaufugum stæde, fyrer hann ganged fedgin bæde, og fáed hanns vitsku saum atqvæde.

Erindin flutta ansar Gramur ordum gerda, þó eg legge þau til ferda, þá munu lítt ad gagne verda.

Til lids mun eg þad leggia fyrst so lœn ei þrotne, ad hiœl- pa alldrei hittum gotne, sem hafde svik œ lœnardrottne.

Ecke helldur audrum biarga um skal hyrda, er fielaga sinn for ad myrda, ef fordast vill hann lucku stirda.

Einnenn trwnad allann frillu ecke seige, og fiølda manns vit- ier frænda eige, furdu oft þo gyrnast meige.

Besta ride blacknum ei um bravter helldur, ef ad sliootur

flyt

flyter velldur, ferdar annars
sialfur geldur.

Barn skal ei i burtu taka af
brædar ranne, upp ad fostra æd-
ra manne, ellegar mæske þrægt-
er kanne.

A grid sin alldrei gange helld-
ur ged ad tæla, nie med sier hafa
marga þræla, menn hertekna
þeye dæla.

Aull ef þesse ræker rád i rænu tiallde,
þá er líkast lucku hallde, þó laga brots
af oss nú giallde.

Ræsers þegar rádinn heyrde runnur
skiallda, af huganum sagde komenn kall-
da, og qvad sier ecke skylldt ad hallda.

Epter þetta úr Odlíngs garde út á
slóder, Drottning filgde hanns diarfleg
móder, og Doglings son hanns nefnd-
ur bróder.

Skaftein sára skickiu under skordgulls
hefur, og tiedum Heidrek Tyrfing gefur,
þó teliast meige hann skærdar refur.

Mællte Heidrek mikenn ætte eg mún
ad sína, um Hofund Kóng og módur
mína, mig han giorde i útlegd pína.

 Mód-

Módur sína miúklega qvadde meider spanga, óttalaus med orku stranga, Anganntír bad leingra ad ganga.

Epter þetta Anganntír gaf erfarióde, freyu tára fullann sióde, fylltist hinn af grimd og móde.

Ysfrade miaug og ad haunum hellt sá íllsku vegur, med Berserks gange bifsannlegur, úr balinu sídan Tyrfing dregur.

Bródur sinn til bana hió sá blídu skerde, niótur fyrstur nadda gerde, nídingsverkid eitt med sverde.

Hofundur Kóngur harmar miaug þá hreckenn frette, og i havg sinn arfa sette, epter þeirra sid og rette.

Heidreks bidur Hilmer leita um havdrid vída, hann so mætte heliu bída, eñ Hervor latte þess hin frída.

Kóngson þannenn komst þar frá med kiænsku nóga, hveite hafde litlu ad lóga, langt í burt hann reid á skóga.

A bravtu nockre bar þad til þeim beitte spióte, ad haunum komu menn á móte, med einn bundenn haund og fóte.

Hridrek

Heidrek spurde hvad sá madur hafe til saka, fyrir Drottins svik þeim sögduz aka, so hann mætte umbun taka.

Vilied taka vid haunum sie qvad vopnabende, þeir saugdu iá þó svika kende, sídann greidde hann þad af hende.

Sá bavdst ad þena brodda vid enn beim nam svara, hvad muntu mig helldur spara, enn herra þinn sem árter vara.

Eins red borga i annad sinn sem útiavsn krafde, fyrir þann sinn felaga hafde, fordum myrdt, hann skióle vafde.

Af því hugde aull síns faudurs ónyt giora, rádinn og til ravna vera, Ræsis sem kann dóm handtera.

Sídann hitte sióvíkinga Siklíngs arfe, redz med þeim ad rómu starfe, rád fyrir lidinu feck hinn diarfe.

Giordist þá so grimmur ad heria um gotna mære, sem Arngríms sonur einn hann være, aptur komenn og beriast fære.

Vídfrægur hann vard þá so hiá volldugum þegnum, af sigursælld og sóknum megnum, sókte tídum haufinn ígegnum.

Haralldur Kóngur heit þá einn med hvítings blande, Reidgota sá rede lande, Ræsir priddur naudru sande.

Hann átte dóttur Helga het sú híra meya, her næst skal af Heidrek seiga, hañ red þángad leider sveigia.

Þá Fylker til hans fretta nam og frónsins lídur, heim til veitslu ad haullu bídur, og hafa þar fridland aungvum strídur.

Heidrek þiggur Hilmirs bod og hírlega lætur, hiá Dogling situr nockrar nætur, Risiúng ekkert vanta lætur.

Einn dag Sikling silfur á bord nam siálfur telia, Heidrek spyr þá hvor skal velia, eda hygged þad fyrer kost ad selia.

Eg skal siálfur avde lóga og Orma faunnum, handa mier og mínum maunnum, á medann her þyggium vín af kaunnum.

Ansar Fylkir under bír hier annad verra, Jarla tvo eg hef fyrer herra, þeir heimta skatt eda byriaz snerra.

Líst mier ydur læge eg þad og líte bæde, ad vekia hillde vid ei stæde, være meira þad snarræde.

Reink

Reint hef eg vid þá Ræser qvád í rómu ad eiga, og láted marga líde feiga, þeir líst mier ecke sigraz meiga.

Er það nockud ad þier þored ad þeim ráda, og orustu vid þá eiga báda, og eignast gnótter linna sáda.

Ecke veit eg um það gløggt i Odda línum, enn fyrr hefde ecke frændum mínum, faur sú ægt med hrafstleik sínum.

Eg skal giora ydur kost og á það hætta, ef ydar dótter eiga mætta, enn oss vid þá med Tyrfing sætta.

Leingra þarf ei liód um slíkt til lángra anna, faustnud var haunum fallda nanna, faur bió sídann til Jarlanna.

Til orustu bavd þeim einka sliótt á einum velle, lauk so bádum leisde elle, landed tók med greipar svelle.

Aptur kom og innte Kónge allt í frettum, búest var vid brúdkavps rettum, og bord til reidd i haullum slettum.

Heidrekur sitt hófed drack med hefd og bádum, Ræsirs nafn tók rett med nádum, og ríked hálft ad Kóngs forrádum.

Spakur þookte og sigursæll í sverda grande, Reidgotta sat

 rede

rede lande, Rimann kaulluð hannenn stande.

IX. Riima.

I níunda sinne, nøckvann minn, nordra framm eg teige, þó frosta líd, med lakan síd, líted renna meige.

Heyra mé, mín hródrar skrá, hún fer í aungvu lage, lángt frá heim, sem haufdu í heim, hefd af skálldaslage.

Þeim er hent, sú mærdar ment, margskins frædenn læra, enn bernska er min, þó bodnar vín, bere mig upp ad hræra.

Hvør vitsku ber, og vel med fer, vís er lucka góðum, enn skade heim, sem hana í heim, hafa til pretta þióðum.

Lángtum skár, þad lídum stár, litlu og slæmu ad spilla, enn fegursta grip, ad sá í svip, og fara med síðann illa

Ef vited þitt, til værdar frídt, verkar granna þínum, hrósar þier, enn haunum er, [illegible] í ravnum sínum.

Enn ef þú, med aungre trú; avmann slægdum vefur, eytur hver, þá verdur ver, vitskan sem til hefur.

Þó sáer fyrst, med lundarlist, og luckann þiker steinkia, um ákvitt hann, sem epter rann, áttu helldur ad þeinkia.

Hvít-

Hvitings lag, eg lokade fraa,
ludrade fyrr i gede, þar Heidrek hátt, var komenn so kátt, Kóngur laundum rede.

J elle sier, þad sagann tier, son gat Kóngurenn kiæne, Haralldur þá, enn Halfdán sá, het ad nafne hinn væne.

Heidrek þá, sem hermer skrá, vid Helgu Drottning sinne, átte son, enn avdnu von, ecke þótte minne.

Heita liet, sem her eg get, Heidrekur sinn arfa, Angantír, enn ástinn snír, ad þeim sveine diarfa.

Kóngsyner þeir, ad þóttu tveir, þar á Reidgotts lande, bera af þiód, med giálfurs glód, sem gull af dockvum sande.

A Reidgotts land, kom ríkdóms grand, og ramlega stórt hallære, vísinda menn, liet sækia senn, og seigia hvad tilbære.

Bannsett blót, af þeim og snót, brátt var eflt i lande, so feingust svaur, enn avdnu aur, ad aftækest sá vande.

Ef ad sveinn, hinn ædste einn, af aullum landsins líde, blótadur er, þá burtu fer, bæde ó-ár og qvíde.

Dictad var þíng, ad dóme í kríng, drótter setiast fære, og úrskurd þann, ad seigia med sann, sveinn hvør ædstur være.

Angamntír, af ættum dír, ædstur þótte vera, aullum þar, enn upp þad svar, einginn þorde ad bera.

Tóku rád, med trigd og dád, sem tídum þótte sæma, þad hættu mál, so hindrist tál, fyrer Hofund Kóng ad dæma.

Fliótlega þá, til ferdar gá, fyrdar skyldu veliast, ædstu menn, þar aller senn, undann slíku teliast.

Haralldur siálfur, hiorva álfur, herra þeirrar þiódar, Heidrek bad, þess orka ad, um úrlavsnernar gódar.

Eina skeid, á laxa leid, lætur Heidrek búa, þar á stie, um hættann hlie, til Hofundar Kóngs ad snúa.

Um Rostúngs jord, þeir flýta ferd, framm ad Risalande, Hofundur nær, þad fregnad fær, hvør slavt af eya bande.

Hann vill þá, med hiornum blá, og Heidrek láta deyda, enn Drottning fliót þar mælte mót, og málum þeim red eyda.

Olld-

Olldrud eg, á efra veg, aúngvann nidia fædi, ei má heim, þvi eyda þeim, er til landa sizdi.

Hervor feck, enn hart þad geck, Heidrek sætt vid stiller, vid ol og mat, hiá Odling sat, so ecke bar á mille.

Erindid sitt, hann Heidrek hitt, hóf þá upp ad bera, med dóms álykt, og vitsku vygt, ad vega og úr þvi skera.

Gloggvann Dóm, hann gaf og róm, so greiddist þesse vande, son þinn einn er ædstur sveinn, allra þar í lande.

Brá þá lit, enn vandadist vit, veik þó so til orda, legg mier ráð, med list og dád, líse sveins ad forda.

Hofkur svar, gaf Hofundur þar, hradur til vitsku greina, áttu þá fyrst, um ættar qvist, úrskurd mínum leina.

Nær ber þig heim, þá bíód þú þeim, af beggia yckar ríke, aullum kríng ad ziga þíng, so einginn frá þier víke.

Seig upp giord, og aull mín ord, hvad arfa þínum hóta, og kiós ad radn, þier líka ladn, ef lætur hann þeim til blóta.

Inn þad bert, ad útlendur siert, og undann þier mune gánga, land og þiód, ef lavfariód, lætur davdann fánga.

Koſt þann gier, ad kióſer þier, Kóngs af Harallds maunnum, annan hvorn, ſo Ødlings vorn, eydum bynde ſaunnum.

Þad ef fæſt, og þeſſu næſt, þú ſkallt ſiálfur ráda, hvornenn fer, ad hegda þier, ſem hæfer i navdſyn bráda.

Faudur og módur, málmariódur, med þad qvedur ad bragde, Heidrek þá, af hvorge brá, ſem Hofundur fyrer hann lagde.

Þá Harallds ſveit, hin hálfa veit, hafa ſier unned eyda, i hvorn einn ſtad, ſem hann á qvad, Hilmirs bod tilreida.

Sagde Gramur, fullhugenn framur, fyrer ætlan ſína, med lúdra hliód, og grimmis glód, gridum látu ad tína.

Þegar brátt, liet heſta hátt, Heidrekur ſitt merke, med adgangs ſkaur, og hættann hiaur, ad Harallde geck hinn ſterke.

Halladeſt ſkiótt, á Harallds drótt, þvi hafde miked færra, Ødling lid og óhýid, med oruſtu verkid ſtærra.

Þá

Þá Haralldur sá, og Halfdan þá, her mun ei undan fære, baurdust so, ad sette i two, hvors figuren helldur være.

Þá Heidrek leit, sín haulda sveit, hrinia nidur náde, med Tyrfing ód, enn bana blód, bullade margt á láde.

Lavk so vid, þann lavfaklid, ad loks á heliar vega, Haralldur fiell, med handarsvell, og Halfdan frækelega.

Banamadur, beggia hradur, birt er Heidrek yrde, mága sín, enn son sinn pín, med soddann móte fyrde.

Kallad er nú, ad navdsyn sú, sie nídings verked annad, sem mönduls spá, red mæla á, og med sie Tyrfing sannad.

Þeir reistu þíng, í rædu hríng, reiknader fleire enn færre, af gusse móds, og gíru blóds, grídar rosum nærre.

Med Halfdans blód, og Haralldz þiód, Heidrekur liet alla, rimmu snar, sem ravn á var, rióda godanna stalla.

Enn Oden sal, þann allann val, er þar falled hafde, offrade nú, hans um siá trú, árbóta sem krafde.

Hrig-

Hrigde þad, sem her barst ad, Helgu er náde fretta, so einginn gat, um hug-mods hrat, huggad Drottning setta.

Þar til siálf, í huganum hálf, heing-de sig af sorgum, í dísar sal, enn dreing-ia val, davda heigde á torgum.

Heidrek þó, í hyggiu mó, heraf sorg-er feinge, orustu frekur, um þad sekur, ræpte sialdann leinge.

Heidrek nú, med hylle og trú, og handa tóku bande, einvalds Gram, so aulldinn nam, á aullu Reidgotts lande.

Epter þad, sem óduren qvad, unde sialdann heima, og heriade nú, á hnik-ars frú, sem hardast út um geima.

Blodfrægur, sá verralldar bur, vard um fiarlæg ríke, med orma sniá, so Þeingils þá, þotte valla líke.

Ad sumrum stor, til Saxlands for, sier til veitslu nætta, med endings brags, og odar lags, ætla eg líka ad hætta.

X. Riima.

Tiunda

Tíunda sni eg tóna streing, tiá þó má mig bernskan dreing, hvørt bølverks øl er af betra feing, blindur i mynd eg þared geing.

Frí ad nyu um slióda ást, feigenn skal eige þar vid þiást, þad sem skadar þegna þrást, þarad varast helld eg skást.

Heidrek leidann hródur feck, híngad af þinge bar þann smeck, ad Mágum brádum grimlega geck, so greidde og leidde á heliar beck.

Eingenn dreingia ætte nú, erú verre mágie og frú, vera ef kerenn þættest þú, til þinga slíngur raun er sú.

Stendur Innlendum virdum ver, ad vinna á qvinnu skilldre sier, einkum kreinking ef hún ber, ádur og þiád á súta hver.

Med herdu sverde Heidrek dró, Haralde far í dauda sió, tók og jók so bana bió, til brags enn saxade ecke þó.

Gyrngann yring blóds med bann, bar ad varast hvern med sann, þó vetur lietest vera hann, Vamma gamall Sysslumann.

Mansavngs dans eg mun ei tiá, meinge leingur helldur þá, Saugunnar baugu seigia frá, til Saxlands vaxe mærdar stiá.

Þar

Þar amalavs Gramur Ake
het, eydast Heidreks sorger liet, beidslu
veislu bió med set, beitte og veitte drup-
ners hret.

Heidrek greida Þeingils þá, þótte
hans dótter væn ad siá, Olof sól má
silfurs tiá, speit ad heite fagra á brá.

Heidrek greider hæfeſt ord, hara snar
vid dryckiu bord, og bad sier glada
gullhlads skord, giftu af sviftist randa
mord.

Þá var já af Þeingel tiád, þídre
sídann bavgaláð, tied i glede tókust
rád, med taled valed kraka sád.

Veglega regln vífer sá, vafalavst gaf
hann dóttur þá, herleg perl og hvít-
ings lá, í heimann seim og orma sniá.

Tiáder á láde tíndu mód, tuttugu
flutta dagana stód, hófed prófad hofkre
þiód, hreitt og veitt var ægis glód.

Heidrek leider hellt á bravt, heim med
seim þá veitslann þravt, sem frída og
blída fallda lavt, og fullar af gulls
skeidur hlavt.

Drottning gotna gladde á leind, þá
geingu dreinger, um bordinn steind,

aur ó ſpaur enn ei fullreind, um elſku velſkaps hióna greind.

Olof af bóle orma fiád, eitt ſitt beidde á Saxaláð, til faudurs glod ad feingi nád, med falid valid kraka ſád.

Heimann ſveimar hún ſem bad, Heidrek greidur veitte þad, híder tídum haſt af ſtad, og haptlavſt aptur lande ad.

Hann i annann ſtríkur ſtad, ſtediar gledia bardaga ad, ódu í blóde byrt er þad, bordinn fordum ſträvms á glad.

Einhord ſveinenn Angantír, afſtad hafde Drottning dír, þá Saxa laxmenn ſína ſkír, ſótte ótt í ſlærd órír.

Beimum heimann Budlúngs ſnír, burt faur ſpurt um Angantír, feck af reckum Fylker ſkír, og ferdar gerd til Saxlands bír.

Eina greiner Odling bió, út á þrútenn, ſneckiu ſió, haufn af dráufn hann hitte þó, heim frá geim til borgar dró.

Med likla ſtikla láder á ſkiótt, ad láſum ráſar porta ſliótt, um eina greiner ad var nótt, enn erinde bera leinde drótt.

Ydenn

Ydenn tidar um allar dyr, inn hañ kynne nú sem fyr, feinge geingid fliótt óhfr, farva diarfur er bente yr.

Itur litur Angañtír, í lá hvílu Kóngs son dír, burt med kurt þeim bente skír, bú þig nú á hlunna dír,

Annad rann hann innar sá, á so rás er þángad brá, þar Drottning gotna dá vœn lá, og dreingur feingeun henne hiá.

Hare skar hans háre úr, hrockiñ lock sem lá í dúr, út án fútar ofan frá múr, eckalavs geck á hasstrambs brúr.

A marar fare Milding liet, menn þá renna um Rostungs flet, med maugur faugrum máls eg get, midt sitt hitte aundvegs set.

Þángad gange þundar far, sem þvílík fyla Drottning bar, vidur síd sem von til var, vaknar og saknar Kóngsonar.

Hrædd því œdde hradt á fót, hriádu rádin bruggar snót, hiúpar einn og hnepte flíót, hundinn under folldar griót.

Dádlavs ráda Drottning tier, havdur í navdum Kóngson er, út

med

med sút hvor annad ber, eliu heliar kavp-
er sier.

Aptur hin skapta adstrar skeid, enn
skal renna á Heidreks leid, med herskip fer
maurg há og breid, havdur ravdkambs
súdenn skreid.

Senn þad renna ad Saxa jaurd,
snaur nam faur af Aka giord, heim med
seim og haullda mergd, til hallar aller
flytta ferd.

Þygge dyggur vist og vín, med vei-
slu greidslu í haullu mín, Heidrek leider
heim til sin, hiá dreif bádum bál úr Rín.

Olof bóle orma fiád, inngeck svinn
fyrer Kóngsins nád, um Heidrek breid-
er havkaláð, hann vid svanna fár er
tiád.

Kátt fór hátta kappa lid, kólnar
Olofu Heidrek vid, vill ei stiller sæng-
ur sid, senn med henne eiga i frid.

Þá fagur dagur um fyrda bír, fret-
ter rett um Augantír, til sinnar qvin-
nu svaurum snír, sagde hún lagdur i
molld er dír.

Leidid beidist Lofdúng siá, vid
líneyk sína giorde ad tiá, hvar

hafid grafid hulenn ná, hauldar molldu taked frá.

Arma harma avdhauld qvad, eykur á reike so talad, þeir veittu greitt hvad Budlúng bad, brádur ráda vard um þad.

Hræinu blæu hófu frá, hundinn fundu eðn maurgum brá, vonum er son minn verre ad siá, valinn talade Gramur þá.

Her næst er sem Hilmer bad, híngad þinge stefnt sie ad, eingenn dreingia utann þad, eirn sie neirn i þessum stad.

Þetta rett so framgang feck, sliótur á móted sierhvor geck, Heidrek greidur hvorium reck, hiá vill gá med siónar beck.

Ecke eru reckar aller her, ad um stad-inn Heidrek tier, leite sveit og leidid ger, ingin híngad ef nockur er.

J húse fúser fundu eirn, frá eg sá var steikara sveirn, hiúpa diúpa húfu beirn, hafdur krafdur á þínged seirn.

Heidrek beider haufde frá, húfuna liúfu take þá, her meiged sveiger málma siá, sem minne qvinnu hvílt hefur hiá.

Inner svinnur allt sem bók, ádur tiáde um svikinn klók, Heid-rek

rek greidur háred tók, enn hrædslu ærsle maurgum jók.

Inner svinnum Ake þá, er eg her nú þeigen frá, dæmid sæmid af eda á, allt þad skalltu siálfur tiá.

Hare svarid hentugt gaf, her skalt vera qvíttur af, fyrer mikil svik og myrkva raf enn mier hennar kere Jotna skraf.

Um Drottning gotna skal þad ske, skilid dil eg med ockur sie, mier allur falle avdur i tie, sem átte gáttenn baugs af sie.

Enn sá sem lá hiá seimalín, med sútum út af ríkium þín, alinn skal og einenn mín, ángradur lángt frá vorre síy.

Ef hann hefur sig ecke burt, med aund úr laundum tilfæst spurt, frá eg þá se faren kurt, falinn og kvalinn heliar urt.

Giordin virdum þocknaz þá, þótte drótt er var þar hiá, dómin róma rettann á, refalavst gefa orma sniá.

Sellda hielldest sagt er beim, sáttin dátt med Kóngum tveim, Heidrek leider lagde heim, enn liet sier meta slædar eym.

 Ecke

Ecke þekt var Ødling byrt, á einge leinge sitia um kyrt, ad heria og beria var so virt, være sem ær um havdrid stirt.

Þo Heidrek deide hardfeingt lid, og herde sverd i randa klid, eg er þar tregur ad æraft vid, ala skal þvi hvilldar bid.

XI. Riima.

Ooddhent lag, skal enn í dag, út af fornum saugum, koma i brag, þó kiørenn slag, kunne eg litt í baugum.

Odins valur, ei er falur, ad hann fliuga vilie, siærre er alur, sinnu salur, sæke bódnar hylie.

Veldur margt, og misjafnt þarft, mædu sinnu porta, af qvæda art, þvi er mier spart, ad um þeinkingar skorta.

Þeinkt er senn, ad eingenn enn, ydia hugarens kunne, ad lya menn, þó liódenn tvenn, lída skyldu af munne.

Frent er lid, sem þurfa vid, þegn og silketródur, hugarins mid, og málsins klid, ment edur handa hródur.

Hiartans mest, eg held þó best, hugarens vinnu stædsta, máled hrest, og minned fest, munde þar hid næsta.

Handa stiá, þad halda má, her í minsta slage, ef hitt er frá, mun haund=enn þá, sier hegda í aungvu lage.

Hrodrar klíd, eg hætte víd, þar Heidrek strída náde, med hardfeingt lid, sá hatade frid, enn hrúgade kraka sáde.

Húnaland, vid láð og sand, lá vid þar í grendum, veitte grand, med hardre hand, Humla Konge kendum.

Ovart þá, hann ad sier brá, og orustu vakte nýa, so Humle má, ei móte stá, og mátte undan flýa.

Med bana org, og bísna sorg, í blóð=ed datt þar margur, hann rænte borg og Ræsis torg, rett sem húsa vargur.

Kóngs dótter, á koste hver, kurt=eislega og híra, hafde med sier, og heim þo fer, het sú Svafa hin díra.

Heidrek sprund, vid hrausta mund, hellt sá giæter landa, nockra stund, ad fridlu fund, friggiu drupners sande.

Sídann heim, hann sende heim, med sikelinde næma, Humla þeim, er hrakte af seim, frá hyrd og giorde flæma.

Fæddé svein, sú fyrnefnd ein, Fylkis dóttur væna, hefdar grein, af hadda rein, Heidrek giorde ræna.

Hlodur þá, nam heita sá, Hilmirs sonuren fræge, vænn ad siá, so afbragd á, aullum þótte i lage.

Olst upp greindur, avngvum leindur, inn i Húnalande, ad frækleik reindur, enn stafn hanns steindur, stravk á eya bande.

Afe hans, og móder manns, mektud rínar glanse, hródrar fans, frá haun-um til sans, hverse í lióda kranse.

Um Heidrek, eg aptur tek, odartal ad brúka, sem heriade frek, hans haund med þrek, um havdur og giorde striúka.

A Finnland, med hardre hand, hér-nad nordur vende, þar nam med brand, og naudrusand, nockurt dávænt qvende.

Fridære siá, enn frúna þá, fyrdar þóttust eige, mey sier hiá, hann hafde i stiá, híra á nótt sem deige.

Silva het, i fridlu flet, Fylkis geck hin káta, i vopna hret, sem Hilmer liet, hefia úr aullum máta.

Þar-

Þarad víkur, þann tíd líkur, þakt-
ur linnaſíke, yfer var ſlíkur, Ødling
ríkur, anllu Gardaríke.

Hrollavgur het, ſá laundinn liet, lúta
ad ſier í máta, med orma ſlet, eg íta
get, ædſtann heita láta.

Vídlendaſtur, og vopna haſtur, víſer
þótte fleſtum, vina faſtur, og forríkaſt-
ur, framur i ſóknar leſtum.

Herborg het, ſem her eg get, Hil-
mis Drotning mæta, orma ſlet, ſú ó-
ſpart liet, ítum geſa ſæta.

Þau áttu baurn, á ærugiaurn, alld-
urs miſiafnt hiarna, ſadde aurn, med
ſverda vaurn, ſonur var, yngre barna.

Dóttur het, vid heſdar ſet, Her-
gerdur hin teita, Herlavg get, med liſt-
um liet, Loſdúng ſon ſinn heita.

Tvævetur, ſá Budlúngs bur, byrter
ſagann være, Herlavgur enn Heidrekur,
hermt er þángad ſære.

Veitſlu þyggur, valla hryggur, víſ-
irs og barna beggia, vant ad hyggur,
háttum yggur, hylia bálſins tveggia.

Heidrek brád, i hug kom tiád, heim-
ſku brá til æda, faudur ſíns rád,

 ef

ef feinge smád, og flest þad óngt ræda.

Heidrek bad, hann Herlaug ad, hradt up fóstra næde, rædu um þad, sem klókur qvad, Kóngur og Drottning bæde.

Kóngur tíer, mier ecke er, um þad son minn fare, med Heidrek her, því heliar ver, hygg eg valla spare.

Drottning qvad, eg þeinke þad, þú muner lítt i nádum, vera ef ad, þú víkur úr stad, vísirs bode og rádum.

Nedst þad af, fyrer rædukraf, sem reiknad er Drottning hafde, ad son sinn gaf, á Heidreks haf, og heim i fóstur vafde.

Heidrek burt, þá hellt med kurt, med Herlaug Kóngson biarta, eg feck þad spurt, i elsku urt, hann unne haunum af hiarta.

Heidrek hvar, sem heria var, hiá sier Kóngson vera, liet hann þar, til lín= eykar, Lofdúngs fridlu bera.

Fim̃ voru ár, sem Kóngson knár, kint er hiá haunum være, þó ymu sár, vid eggia fár, ymsum vekia fære.

Epter

Epter þad, sem óduren qvad, eitt sinn Heidrek náde, slæda glad, þar sleyta ad, Fylkis Garda láde.

Þá Hrollavgur spyr, af hafinu byr, Heidrek þángad bære, bídur fyr, med hírú hir, so hendur á móte fære.

Heidrek þá, so háttum brá, sem hyggur ad fullvel næge, sitt líd kná, þar seiger frá, hann sette i þrennu lage.

Þridia part, liet þá so snart, þreya i skóge svaurtum, enn annann hardt, vid alldri skart, og einn ad stadar portum.

Veitslan stór, med værdum fór, var þá allt i kiorum, hvítt vín biór, sem haudar sniór, med hvørskins aldin berum.

A dagana bar, hiá drótt so var, dreinger ríða giera, á skóginn þar, til skemtunar, ad skióta dír og hiera.

Hvørt sem frá, þar haulldar gá, um havdur og ríða vilia, villde hiá, þar Herlavgur þá, vid Heidrek alldrei skilia.

Ut at skoog, yfir akra ploog, eitt sinn bræder ríða, af leir-

 byrðs

burds roog, er næsta nóog, nw skal Riimann bida.

XII. Riima.

Bediu orma sól nú senn, sónar vín skal fæta, þad áforma um fleire menn, og fleygdu storma reina senn.

Litt er von ad liódeim mín, líke men‑ia hillde, þvi bragar qvonar bodnar vín, bifurs sona er læst i skrín.

Helldur margt vill hamla mier, hróð‑ra smíd ad brugga, minnste partur af þvi er, um mig vart so vite þier.

Eg þvi trúe á einne tíd, allar sorger þrióte, sárt er nú i sinne stríd, sútar brú, er hætt um hrid.

Hvert sem gledur huga minn, hringa sól edur beimur, eg áqved þad i hvørt sinn, epter gede um hagenn þinn.

Gange allt med glede og frid, og góðu maurgu láne, helst óvallt sie hiál‑parlid, havdred kallt þá skiliast vid.

Eg vil lióda ecke her, um ad sinne fleira, enn aller gódan avmum mier, eilífann hródur kavpe sier.

Hiartans kiære huggarenn, hiálpe mier so ecke, eg bannfære Ovinninn, oss best lære viliann þinn.

Fyrre

Fyrr í loog eg lagde fram, litars ferin brotna, þar Heidrek skog var hleiptur á, hravstur nóg og Kóngson hiá.

Til sinna manna senda þá, sveiniñ Herlavg náde, og haunum bannar heim ad gá, til Hilmirs ranna þadann i frá.

Heidrek núna i hugan brá, Hofundar ráð ónita, ef fridlu trúnad segde sá, og soddan frúna reinda fá.

Hæga sút hann Heidrek bar, heim kom seint ad qvellde, Silva ute siáleg var, sagt er hún lúte Kónge þar.

Hriggvann þóttist Heidrek siá, hún lietst og sorgande, haundum odt um hálsinn brá, hún bad fliótt sier seigia frá.

Eg skal vinna ángurinn liót, sem ydur skada næde, þad er minna meina bót, sem mælist þinnar glede hót.

Heidrek svarar hrygdar siá, þier hætte eg einne ad seigia, enn þó varg veiga ná, vondsku pare ad seigia frá.

Brenne þad á bále víf, sem hýst vid ydur ad svíkia, Heidrek qvad sitt ligge á líf, leind sie ad mín giord ósvíf.

Á vondre bravt, eg var i dag, ville, gaullt ad ellta, spiótid þavt enn lina-dist lag, lá vid þravt um díra jag.

So tilbar eg sverde brá, sídann dír-id deydde, svidris skare eru álog á, eiñ þar var mier Kóngson hiá.

Má ei skeida medur brand, manns nema vaurmu blóde, hlavt eg reida hlí-far grand, og Herlavgs sneida vala land.

Heidrek þá til hvílu vann, hratt um qvølded gánga, Drottning siá hún Sil-va kann, sídann gá i hennar rann.

Silva burde sorgar liet, sier á stóra merkia, Drottning spurde glaud þvi gret, og ged hvad firrde um vitsku flet.

Drottning inte allt i frá, eins og Heidrek sagde, Herlavgs minnutist mord-ed á, miaug og sinte huganum þrá.

Sorg med stranga sæng i geck, Sik-ling spyria náde, hvad er ad ángre avdgrund þeck, af navd lángre greindt hún feck.

Reidur og hriggur Ræsir vard, úr reckiu geck ad morgne, og nú higgur usleskard, efna stiggur i Heidreks gard.

Hyrd

Hyrd liet alla herklædaz, Heidrek gvædde ad mále, lúdrar gialla furdu fast, fridlaust spialla vópnakast.

Heidreks menn, þá Hilmirs þiód, hardlega giorde ad deyda, maurgum sen̄ þar seig út blód, ad sárum rennur vidris glód.

Heidreks góda herians bál, haufud af maurgum sette, hann liet þad hlióda hátt vid stál, so hnigu i blód enn mistu mál.

Margann hríng um Heidrek þá, haulda múguren giorde, enn hann umkríng menn hió sier frá, vid hrotta slíngur velle á.

Hrollaugur skipar skiauld og tre, skule ad Heidrek bera, allt í svip þad albúid sie, ef yrde gripinn mætte skie.

Heidrek snar vid hilldar feing, haundsladur vard um síder, aulldin bar um úlflid streing, enda var hann komin̄ ad spreing.

Odast farner star tveir, ad voru Heidrek bynda, bandingiarner borgader þeir, hoj folk giarner fyrr um meir.

Hrollavgur gillde Heidrek þá, hída liet til skógar, bále skylde brendur á, blossan vildu qveiktann fá.

Adur enn borna blossann fliótt, brenna Heidrek náđe, blástur horna heyrde drótt, so havdrid forna skálf vid ótt.

Hast af skóge Heidreks menn, harda adsókn giordu, og í rógie sverda senn, sagt er nóg þá yrde um enn.

Heidrek sóttu í hendur þeim, Hrollauge og hans mannnum, og á flótta óttu beim, andader skiótt þar mistu seim.

Herfang mikid hreptu þar, hìddu so til skeida, súder strika um salltan mar, sá þá qvika Heidrek snar.

Kominn heim þá Heidrek var, ad hermdu Reidgotts lande, safnade beim ad solltum mar, í sverda hreim til víga snar.

Herskip brádur hundrad senn, Heidrekur liet renna, ad Gardaláds aptur enn ecke er, skráð þad gledde. menn.

Med logande elld á land red gá, líkt sem vargar óder til heliar felldu hvorn sem ná, Herlavgs gelldur margur þá.

Kóngureñ

Kóngurenn byst þá daurnum vid á vaullu nockra slietta, út hann snyst og allt hans lid, enn þó líst ad tala um frid.

Hann á vallde Heidreks veit, heilann son sin vera, hans í tiallde hiá þar sveit, hvörs nú giallde um ófrids reit.

Fridar skylde Skiauldúng liet, skiótt ad morgne upphallda, og Heidrek vilde hvörs eg get, hafa hinn millde á einstals flet.

Heidrek nidur hlidade mód, vid Hilmir giorde ræda, hiá so bide beggia þiód, briniad líd í kríngum stód.

Upp kom svar umsídir hátt, senn fyrer Kóngum bádum, ad þeim var nú orded dátt, sem ádur bar ámille grátt.

Og Hergerde Hilmirs jód, Heidrek skyllde gipta, heim dreif ferd til hallar fród, heraf verdur feiginn þiód.

A ædra veg nú um fær skipt, addnan Heidreks háttum, med virduglegustu veitslu gipt, var án trega gullads nipt.

Hoofid kendist hvörge þar, heidarlegra í laundum, Mann-

ud

nd enduð veitslan var, við so lende frosta far.

XIII. Riima.

Harla þystur i hvitings biór, hef eg verið leinge, laungum ytstur um liv= ings kór, þó løkust kerenn feinge.

Eg veit slagur eingenn fer, með orð sending so laka, hvert firðum bragur feingenn er, Frumhending eður Haka.

Fataz bragur funder miaug, af fiøl= ners gillde bera, Arnarsetre under eg, einatt skylde vera.

Mig þó legðe mála til, með vals ymu slagi, ef flæða segðe bálabil, blið fyrer Rímu lagi.

Hellst af letre hyrðe sier, hringa gef= ne i sinne, þvi veiting betre virðe mier, sem være efnenn minne.

Qvæða reiter fróðre ferð, feriu Dva= lens hætte, þar gumna svetinn góðrar mergð, með gleðe salenn bætte.

Sooma reiddur sierverður, so var greina hagra, Heidrek leiddur og Hergerdur, i hóllu eina fagra.

Sorkvis tale sóade aulld, Sikling átte bíta, gullega sale og glóande tiaulld, gedug mátte líta.

Med naudrusanda seimsins magt, og sóma skickud klæde, og allrahanda heimsins dragt, hvørskins dryck og sæde.

Stavp med gulle geisla bar, og glansid þecka rínar, mánud fullann veislann var, veitt so ecke dvinar.

Fullu bandid heime fól, og báru eym sem krafde, vinda landid seimasól, so og heimann hafde.

So burt farner seimareid, sóktu ad hausum snialler, hausdingiarner heim á leid, hreifder giausum aller.

Heidrek stírde um hvala siord, heim med nafnad qvende, valla rírde vala ord, vid so hafner lende.

Hernade liette Heidrek þá, hrannar lióma saddur, laug og sette leidfrek já, med linspaung frómre gladdur.

Venia falde bitran kólf, byriade fríd-ann sóma, spekinga valde vitra tólf, ad vanda lídum dóma.

Skíra sniallañ skrafbók má, þvi skickun sína vande, hernad allañ aftók þá, iñ í sínu lande.

Orustu ramur ruslade aull, rettar vanda sære, heima Gramur haslade vaull, ef her ad lande bære.

Þó aulldin vilde eria stir, og ad litt-bære hófud, hvörge skylde heria fyr, eñ hildur være prófud.

Rikid skreitte sidugt sá, sier mætustu framar, eins og brettu ydugt þá, ágiætustu Gramar.

Því samtída sier aur þó, sied feck slíkan bródur, hermd var lídum Hervor dó, Heidreks ríka módur.

Avdareyu af hvad þyl, andar þrotning mædde, únga meyu um þad bil, Odlings Drottning fædde.

Gulle liet þá giædda þiód, Grams ei bródur heptir, Hervor het hid fædda sliód, Filkis módur eptir.

Opt ei skyktist seimagrund, sem ylg ól á tafne, brátt og líktist beima sprund bavga sólin nafne.

Mundar þegar mialla rein, med dróttirnar hrærde, riddaralegar allar ein, í þróttirnar lærde.

Filkir þanninn forma liet, til fósturs vísid sende, einum mañe er Ormar het, orustu kísid kende.

Mál-

Málin Þúngu og munntals sid, má baugsgerdur heyra, um Hervöru úngu, her skal bid, Þvi herma verdur fleira.

Gestur blinde eirn bónde het, sem bió á Reidgotts lande, vomur med linde vondur liet, veisa skote og brende.

Ríkur Þesse Ræsis nam, rette og skauttum hallda, i oddamessu æser Gram, ærulauttum giallda.

Enn Þeingill streingde Þetta heit, um Þad til saka være, ad ei reingde rett á sveit, Þeim ressing taka bære.

Vondt Þó Þætte veiga kál, vera ad sekinga róme, kost á ætte ad eiga mál, under spekinga dóme.

Gesti blinda giorde ord, Gramur sinn fundinn sækia, eda sier af synde sverda mord, sárast Þundur mækia.

Ovænn kostur Þesse Þá, Þótte hvoru tveggia, og harma roste hresse Þrá, ad hlida svaurum seggia.

Þvi saker vondar visse sier, vera i hende margar, og ad munde missa fier, ef mál ei kende biargar.

Þá reikade Þanninn ráda fár, ravna veisla Þiáde, leit einn mann á láde stár, litlum heilsa náde. G 2 Lyn-

Lundar dockur lángar mig, leinge her ad fretta, er þad nockud ángrar þig, inntu mier hid retta.

Allt haunum sídann yrte frá, ángurs ripte mæde, hinn sig blídann byrte þá, badd haunum skipta um klæde.

Eg mun finna Fylker þann, og fyrer hrecke svara, þier so vinna vilkier kann, víst og ecke spara.

Um klæde skipta skiótt og lit, skilnadar; heimur krafde, funde sviptu skiótt enn vit, fór med þeim er hafde.

Hann flaug sem vindur feck ei laung, ferdinn bediu pína, Gestur blinde geck fyrir Kóng, og greidir qvediu sína.

Hilmis þegar ei hlytur grid, hárs um bediu sekur, reiduglega litur vid, lítt hans qvediu tekur.

Ertu Gestur blinde brátt, búen nú dómin fylla, fyrir svik og leste er sínde þrátt, og sveita róminn illa.

Dóme hilda her eg vil, ef hefur ei ravsner meire, og aungra lída eru til, undann lavsner fleire.

Sá skal máte greina ger, og gefa þann veg til náda, ef upp þú Gátu eina ber, sem ei kann eg ad ráda.

Hiñ

Hinn qvadst skylde hætta á það, so hvörge borgun meine, Þeingill gillde þá iá qvað, þetta á morgun reine.

Haulldar borda og hautta foor, hver um dockva griimu, vaulldum ordum mættar mioor, mun eg slockva Riimu.

XIV. Riima.

Skal enn reina rædu til, og rióda hlust med Qvásers blód, vel ef hlider havga bil, bióda skal henne þennann ód.

Saugur lióð og fræda slag, fá þav villde gullhlads gná, baugur ef kallar og leirburds lag, liá mun eg ecke henne þá.

Sese hvad af són mier gaf, sied her verdur gullskord tied, hafe hin liúfa hladsól af, hedann þad sem fellur í ged.

Líme eg samann lióda blóm, læra ef ad vilde þær, frómum gaman fagurt af róm, færa bære skálldum nær.

Breittu so med besta vott, bagalavst hallde um þinn hag, ad mætte hafa hvörskins gott, og hagad besta gæfu lag.

Lavk eg þar vid lioода qveik, Lindar hárs um Gestenn blind, avkaz tóku braugdenn bleik, ad binda gátur í huldri mind.

Stólar vóru teknir til, tveimur á ad sitia þeim, vel ad prófa hyggiu hyl, heima Gram og komu heim.

Fyrsta gátann fram̄ þvi næst, fer qvad Gestur hvørt er verk, lista tefill liida fast, lerkun mæls og upphefd sterk.

Góda þína gátu qved, getid hennar so eg met, ræd eg vera Munngáts mied, metin hvetur sinnu flet.

Hvar mun þad ad maurg er mær, mæ gangande tiidum siæ, bæru hadda bleika þær, bræ þoo kembde hviita læ.

Bárur siófar sátu þar, svinnur aptur spurde hinn, hvar hinn hvelle æ veige var, sem vinnur æ gulle ganginn sinn.

Munna tvo ad hafde hañ, hast med bædum kyssir fast, svinnur gullsmid, greina vann, gnast vid hamar málmur brast.

Hvør=

Hvoriar runnu Riigar tvær, a reiginn fialle enn hvor var mey, er þoo sonúr er attu þær, ei má þar til qveda ney.

Vid hvanner tvær, og kálf eg kynn, kerinn ámille þeirra er, mynn eg byrte bissadann þinn, ad bera gátur upp fyrer mier.

Hvørt er bwid mællt er myrkt, mooder barna byr þar good, hart bitskalmer hliisdu kyrt, hlioodri enn dreir hronn yfer stood.

Fundin er þar á eggium aund, og ámedal kiálka sied, kindar nayta enn qvídan vaund, qvedur dryn hvørt skot beined.

Hvør er dryckur eg drack i giær, a daugum seige eg aung-vann laug, vær oobyrstur full-vel fær, saugur hviild mier sva-lade miaug.

Varar kiælder dírar dyr, á daugg falle enn hressing snaugg, þier þhesur gefed geise kyr, glaugglega sídann slude raugg.

Hvört er undra þad so hvert,
þar fyrir Dellings dyrum sat,
svart og skignt med hörnid hert,
him þoo skialla biart ad sia.

Hrafntinnu þar hitte eg naufn, höle biaurt þá skín á sól, efna þar fyrer utann jaufn, ólióst kolsvart blóssa tól.

Hvad skal undra kne enn qvid, kerid ofar sem iafnan ber, qved eg lítid qvikindid, köngvofur þad nefnum vier.

Hvoriar hafa kosta kiör, at kaulldum vetre hviitann skiaulld, fær um sumar svartann sier, sell-dann bera yfer felld.

Get eg nú sie greina þrot, gátur smæcka enn mínkar stát, veit eg skógar riúpu rot, rá til gálga fæst í mát.

Eva villtu reina rádid sniallt, róm-adan þola spekings dóm, selt eg fyrer sinnid kaldt, sóma lavsum oflaugt tóm.

Freista vil eg um Fylker víst, fleire gátur enn þú heyr, fyrst hvad undra ute liist, eyru þárftu ad brúka meir.

Med nyu og eina twngur ad ria, og tuttugu avgum hala
stutt

ſtutt, og fiøꝛutiu ſota að ſiaa, ſo ſluttiſt letur um rwmið rudt.

Roðna tók þá Ræſir við, með ró litille Tyrfing dró, ſliðrum úr með ſlúnginn ſið, ſló hannum ecke til hans þó.

Seiger innu Svínſins þú, ef ſier og þecker þetta her, með níu gríſa að gánge ſú, ger enn eg veit annað er.

Liet þá ſækia Svínið út, með ſaxe riſta á qviðinn ſtrax, vitrum reindiſt vemblan lút, varſinni níu gríſum hags.

Ef þorer ſleire þylia mier, þrá taladur gátur lát, erar fram̄ og up þá ber, ſo Authornum ei verde mát.

Ef virta Kóngur valenn ert, og víſare hvorium þá avglys, og byrt hvað ſæ eg í gátu gert, ſo gríſa reiður miſſe prís.

J eyra BALLDRE ODEN þar, allt hvað mællte greina ſkallt, fyrr enn aa bæl um borinn var, ef burt ſalltaſt ei mæled ſniallt.

Raug vætter það inne eg, einn þú veitſt til heilla ſeinn, hagalavs það hefur mieg, i heirn enn ecke annar neinn.

Í því Tyrfing Budlúng brá, og bió haunum til hanns kalldan mó, Odinn þegar Fylker frá, sló upp strags í Vals mind þó.

Hyrdmann Kóngsins egginn yrd, á kom Tyrfings nakinn þá, ferdinn haunum sliótt vard rírd, frá geck þegar lífe sá.

Odinn mællte ílla red, á mig nú þín vondsku þrá, siadrer vielsins fóru med, fá skalltu því lavninn grá.

Þú hefur geingid grid þín á, sem gerder heita sæmd er skerd, ad frí og qvittur fære eg þá, ferd ef yrde gátu merd.

Vera skulu þrælar þier, því ad bana enn á ný, þorer einn þú Milding mier, ad mýa og skalltu ecke fry.

Skilia, sialdann vonder vel, veru sína þeinke þier, baule svíka hótar hel, her so Odinn frá haunum fer.

Sídar nockud so var tiád, med saunsdum orma og linna straund, rída vilde um listugt lád, laund ad skoda og málsmn, vaund.

Náttstad hafde sier ásett, Sióle og Aga hvílldar ból, sitt med ríka mannfólk mett, þá mólende var under sól.

Het einn stadur hermer rit, Hávada under fiaullum sá, sem nætur hvílld og hestabit, hiá sier skylde meingid fá.

Dreingium þótte dagferd laung, er Dogling hafde setta sier, beingill skipar burdugann Kóng, bere nú fráste hestur her.

Þræla nyu Þeingill til, þessarar ferdar qvadde hress, er alid haufdu um þad bil, essinn bestu í reidar sess.

Um Skotlandid Heidreks haund, háættada tok þræla þá, í funde sverda enn faudurs vaund, frá voru geinginn ráð ad siá.

Med Þeingil ríða þeir einn gáng, þreita fáka enn aunnur sveit, eingin á þeim feste fáng, ad fleita sier í náttstads reit.

Utann fáer einer þó, under Hávada fialla grund, tiggla ná og tialld umbió, med tundur ála um náttar stund.

Þad uppstódu þrælar vid, þá allt fólked sofnad lá, ádurnefnder taul-

sudu frid, og fá sier vopn i hendur blá.

Minnuger þesser þrælar senn, þystir i blód og mórdsins lyst, inner ad drápu illsku menn, ytstu tialda vardmenn fyrst.

Sídann geingu spipter dád, fyrter i Heidreks tialldeb kyrt, medur Tyrfing mínkar nád, myrdtu sofande Kóngenn stirdt.

Nídings verkid skemdar skrád, sked og unnid Tyrfing med, þad er nú hid þridia tiád, þravtar qvedid Dvalins ged.

Alang bóru endud nú, af þvi sverde og sudra skraf, ró forneskia rom̄ var sú, rafur stála i minne haf.

Tyrfing sídann tóku i arf, og tættu um̄ þad sem var femætt, ersidis burtu eptir starf, ættader svíkum geingu hætt.

Sídann ad morgne Siklings deyd, sier þad fólk sem epter er, og adrer hiner á epter reid, er um dagenn þarad ber.

Suma sendu hauldar heim, hiirum seigia Angantiir, sem dravmur hverse dansen̄ beim, og dyrum snootum Riiman tiir. XV.

XV. Riima.

Urtter virta aurar her, ydnar af bodnar minne, fiærre um Þorra fara mier, fylld med kaulldu sinne.

Flesta koste fyrt er burt, flasande hú-savargur, túngled breinglad dyrtu kurt, bana teinet margur.

Opt ad svipter hugarens hag, hug-sun varenn vída, manna sinnu miaug um dag, margann erger nída.

Síst þá lastad kys eda kavs, kostinn bestann medur, efæru farenn lásenn lavs, líde nidur-tredur.

Gangest leinge vodenn vid, veit eg ad ítum stefner, bann og renner bæde frid, bett og aurt á hefner.

Villde eg helldur milldenn molld, mig fyrer braugnum hylde, enn steittur af rettu og seldur á fold, siaurgangs sorg eg þylde.

Svafur hefur lama lím, leidum ádur valldeð, med raungu feinged framasím, og fleitt á ættar gialdeð.

Eins et Mannsins enn fyrer sann, íllum falled géingur, aursum meir sá brunned bann, sem bófar lifa leingur.

Slægdar braugd þó mæle mál, mind aufundar Slegnum, brún æ reinest

hiole,

hiőle hál, hreckia luckann þegnum.

Fordast verdur ífenn of, og eignar lygnum trúa, grida nid sem grefur rof, gisting vesta búa.

Aptur lypting eyra snúr, odt þar fretta krafde, Angañ feingid farid tír, faudurs davda hafde.

Heidrek nádn heya þá Hellis fiaullum under, sem blóde davdur i blæu lá, um beldis tialda grunder.

Hár þá var sem hólar vel, hladiñ og vldum snúinn, fimtugur skamte mælist mel, miaug var havgur búinn.

Angañ meinge tier þá tír, tíngad Kónga sæte, eg fer ei fyr enn Hara hír, hefne og jafna kiæte.

Dygduger hugdust inner enn, aller hylle veita, saugdust trygda svinner meñ, sídan ei því neita.

Hiaur eg bera skilinn skal, skriptada epter heima, enn giøre hver í sælum sal, sínum þióna heima.

Skyldust valder vidur þad, voldúga Mildings efne, aur med faurum ódurenn qvad, ad hann sídann stefne.

Greipar

Greiparðiúp að heite hiet, með henne runnur stála, geingur laungum leit af liet, loks við vegs mun ála.

Af sæfar háfu biarge borg, branda þundur lítur, um byrðings jaurd af birgis torg, þar bátur út á flýtur.

Að þoska fiske sveitinn sat, sú er róið hafðe, eirn fyrnefndra íta er gat, agnsins þegninn krafðe.

Fyrst ei nærsta fæst það lavst, fann þá hinn tilsvara, sverðið harda hvast og travst, hirðtu ei fyrt að spara.

Aptur i lipting eykinn tók, og frá dregur slíður, með hende brandenn hák ord jók, og haufuð af fiske sníður.

Gallt hin vælte Gissur þess, gadda i odda spiaullum, að Heidreks voda visse mest, hin vonda under fiaullum.

Angann sanngior sier nú tír, sílega þrælum reidur, því líke lióst þá daur var dír Dvalins skilinn við skeidur.

Skíldist hulldur í skóge um dag, skrúdur lídur að enda, þartil surtar sogs við lag, af surtde vonder lenda.

Að tialde gillder fóru faur, sleppner upp á skóge, varð ei fyrða

var-

bareygd aur, vímudust ama róge.
Sofnada gefna í gula hel, gilldur balldur sverda, deydde og rudde úr vile vel, verduga mordings gerda.
Tyrsing arf sinn tók enn lík, taulld þar skylde epter, i blóde rodd enn brúkan slík, burdugs ferd ei hepter.
Heim kom framur hernade úr, higgnum fagna líder, og inner hid sanna af sára skúr, sveitinn snotrum hlídir.
Af Tyrsing giorsum merkis mark, mátte dróttinn kanna, ad hans ræda og orku þiark, um andada munde hid sanna.
Sídann bodade þángad þing, þegar af múga aullum, enn holler aller Kóng um kríng, hann kiósa ad vísir sniaullum.
Aptur á lopte Ödling red, inna þañinn meinge, ad erfe Horsins eidist sed, eckalaust drecke leinge.
Haufud lofud birginn borg, er Budlúng rede í veita, Damp-stader fremsta tiaurg-ried torg, tieda náde heita.
Aurrads herad hreina fión, hiet þar sveitinn góda, þar vánid hreina

í vkmu góm, vitur lætur bióda.

Vídar skeida vestra fyrst, víkur ad haka feriu, i Húna ravnar lióst af list, land med vinde skeriu

Hlodur fróde feck þad skiótt, faudurdavda skada, i Horsins arf sier slítte sliótt, og ferdum giørde hrada.

Á Dampstada fremsta rída red, reik med þriátiu sveina, vid bródur ræder og beidist med, bítis hlutar eg meina.

Í gardinum vordu hitte hratt, hann nam einn vid inna, ad Kóngurinn geinge greidt og gladt, gaufugur mig ad finna.

Sendur greinde giørdar ord, geingur Kóngs til hallar, þinn bródur reid af byrdar stord, og bad sig vidur spialla.

Mikill bocke metz sá oss, maugur digur þótte, aullum valla kysser koss, kastade ad flestum ótte.

Meinge Angantír so tier, tigner þegnar sitie, epter giptu aurer hier, þó út eg sveitar vitie.

Fliótt þá sette Hilmer hiálm, á haufudid ofar briniu, i haund tók brindann hólmgangs málm, hardur í sverda dyniu.

Geingur Kóngur ytur út, og almúginn
Hilmir medur, nockur i skickiu neitar sút,
i nádum bródur qvedur.

Hlodur bid eg hreina vín, og horf-
ins erfe drecka, saudurs þad er meining
mín, misser oss med ecka.

Til annars sinnis fara faür, feing-
um híngad giorfa, lyse liós ad Hara
hvor, Heidrek náde erfa.

Kref eg Jofur umskipte skapt, af
skialla og aullum avde, sem gausugur
hefur hrept og hast, Heidrek fader dav-
de.

Af þræla taulu og kendre kind, kúm
sem ám og hestum, af aullu gulle og
mundangs mind, og mætum hlutum fle-
stum.

Skrúde avdur og skartid hvert, med
skignum eignum landa, epter skiptum ordt
sie giort, med æru mier til handa.

Bródur ádur brestur fyrst, hin bren-
da raund og heile, enn Tyrsing arfinn
travst med lyst, í tvent eg sundur deile.

Þridiúng Hlodur þad eg bid, af
þessu gótse aullu, ad brædrum medur
staudvist strid, og stravngu meinge sniaul-
lu.   Giafer

Giafer háfur gódar med, gull og pellid væna, menn og qvinnur gladt med ged, glans og kransa græna.

Bidur Hlødur hin blída þiód, brekalaust taka sáttum, á havdre nidur hlida mód, hollur í aullnm áttum.

Gissur þessu gáde ad, hinn gamle og um liet illa, byst vid þyrstur í blodid þad, brædra frid ad spilla.

Seiger ad næge þþar þrá, þernu barne leidu, ef Hlødur næde frí ad fá, þav frídar bod til reidu.

Hornungs barni á havga veg, hlutlavs sie þad skipte, Ødling Budlúngs eigu mieg, undann vondur kipte.

Hlødur reidur voda vid, verdur ordinn þesse, frackur stauckur á fríd vard bid, frækenn á bak esse.

Hardt á burtu riódur reid, í ravn med sínu meinge, enn Gissur þessum grida meid, hins góda bidur eingínn.

Saugdu af tregdum sátta lítt, sídar leida munde, af blód og davda drótta títt, i daugg vudum eggia funde.

Hlødur rídur heim so kom, Humla gaumlum sagde, fretter slutte

af fornum vom, fors er Gissur lagde.

Humle hinn gamle svarar sier, sitium vetur þenna, sæler enn valinn hvor þá hier, hior ei spare ad spenna.

Hvnar reine hreyste mest, her ad vore bragnar, nvna meina eg fyrst um flest, framm rüman þagnar.

XVI. Riima.

Óma stiá og orda kurt, allt er frá mier numed í burt, sinnis þrá og sorgum snurt, seint mun fá til Qváſers spurt.

Þrátt er eg í hanns þyrstur blód, þarmed nya vilde ód, mun þó frí fyrer minnes slód, máls um by og hyggiu lód.

En þó seinum orda smid, all litt beine Dverga lid, samt þó einu vara vid, virda hreina þess eg bid.

Varest ad hafa vondra rád, vid þá skrafa er biturt hád, limsku drafa lygana mád, leidust krafa er þeirra sád.

Achi=

Achitophel, Absalon, illa kló og var þess von, ráð tilbió að Budlúngs son, brádlega dó á Odens qvon.

Hægra er sara með høggorms kin, heldurenn varaz falskann vin, sem ilsku para er under hvin, enn ofanná svara fagurt skin.

Sá øfund víða eykur þrátt, og á vill nidaz gridum og sátt, vondum hlíða varast átt, um Valdstiórn líða hurar sátt.

Ef hann er skiædur aullum senn, eins vid brædur og trigdamenn, svika ædins sanna kenn, er siálfur rædur Andskotenn

Þar til stídur og þángað fer, með þeim sem fridur leidur er, sem Gissur vidur brædur ber, breidde nidur davd-ans ver.

Hanns ordinn døck og limskulig, leid-du nockud epter sig, hvar fyrer þøck í heliar stig, hefur um rauckur Eilífliq.

Hroodrar blande hvarfeg frat, í Húnalande var það stiá, vor koman-de í varma brá, voda brande hreipt var þá.

Itar vanda Allma drag, og all-rahanda vopna slag, sier til han-

 da

da i herians jag, hiálma og branda
margan dag.

Humle Gramur og Hlødur þá, her
aur rama láta gá, so vídt sem fram=
az feingid fá, og fáka tama í vopna
þrá.

Sídan jóku her med hast, haunum
óku samann fast, lavfa skóku í lúdrum
brast, landed tók ad aleydast.

Ellefu vetra og elldri þiód, ad so
metra sextugs slód, fer so letra finnst
i ód, þó feinge ei betra enn missa blód.

Þá samann undrar saugdum her, seig=
iast Hundrad Þusunder, Þren=
ar i tundra þráins hver, þiód ad sund=
ra og Siøtyer.

Hundrud Atta enn tilbió, ecke
dráttar þetta só, fyrer Gissurs þrátt
sem gleimde ró, eg greine fátt af hin=
um þó.

Ofurlegur undra gnír, ad vard þeg=
ar þiódinn snír, aull til vegar ecke rír,
afstad dregur sveitenn dír.

Myrkvidar skógur skylde laund, skal
sá nógur í stórann vaund, gatna plóg=
ur og Húna haund, hvor var regur i mer=
kis raund.

Ad

Ad sverda róg med ravda skravt, þeir ríða og lóga foldar lavt, um myrkva skóga marga á bravt, í meirenn nóga stála þravt.

Bravtinn fría breid so er, sem brunnudu tíu vagnarner, þá so dryer þesse her, þar vóru í um tólf stunder.

Adurenn hvor var úr þeim stad, af aursa baurum múgs sem qvad, flitti saurum fram hiá þad, fliótt á snaurum giarda glad.

Um Hervoru yngre hefst nú skraf, henne kríngt|er stála draf, fiell ei slingre fyrre af, sleinakíngi í vopna haf.

A faugrum vaullum borgen breid, vid braki var kaullud skógar leid, þá hellt med sniaullum heim á meid, Hlodvers aullum maunnum reid.

Ad giæta lands fyrer Húna her, hyrder brands med vífe er, Ormar stansar ei þá fer, í orustu krans ad beita hior.

Ad morgne hreinum hernt! er slióð, Hervor í einum kastala stód, sunnu geima sá til riód, sólinn skein á verralldar lód.

Til skógar sier hún sudur frá, fyrir sólina ber í loptid blá, Jórreikier þar stórer siá, strax einn her hún kenner þá.

Þar reidar skálma reikenn bar, af reinum álma under hvar, á glæsta hiálma glóade þar, gyllta málma og brinz kurnar.

Kende sprundid Húna her, hratt med skunda ofan fer, i sama mund var gangz skör ger, gullu ad siundu lúdrarner.

Ormar bidur avdgrund kná, afstad ríde og fynde þá, orustu klid med brandinn blá, fyrer borgar hlide sidsta stá.

Ormar seiger ockar hiek, alla beigia Húnarner, þeirra meigenn mikle her, munn so eige vid stander.

Eg vil rídum afstad hier, og ecke bídum þeirra vier, Angann blídum tir hann tier, tiá um hríd hvar komid er.

Ertu nú hræddur avdgrund hiá, elle mæddur ad finna þá, biód þeim klæddur i branda þrá, sem bert eg rædde orzustu stiá.

Þinn frækinn lídur fellur hier, frí þú sídur málma grer, Ormar rídur

og af ſiad ſer, til oruſtu bídur Húna her.

Herenn undra' eykur dyn, og innann ſtundar horna hvin, þakte grunder þióðin hin, þá á dunde ſkot hrídin.

Blódid tók ad boga ſliótt, bardaga jók hin frækna drótt, Húnar ſkóku hrottann ódt, hinum óku i davda ſótt.

A litille ſtundu lagade blód, lands um grund í kálfa ód, menia lundur margur á ſlód, enn mannfall dunde á borgar þiód.

Hió Ormar til hreyſte beinn, Húna var þar margur um einn, briniurnar hanns britiade ſleinn, beniarnar þær grædde ei neinn,

Þá Hervør ſier hin hoſka þiód, hellar ſer á beina ſlód, beitte hier ſem Berſerks iód, bragna hver ei vid henne ſtód.

Høggs i bravke hió ſier frá, hvorge avked tvenna þriá, hitenn ravk af hrínga gná, um heriun ſtravk ſem lión ad ſiá.

Einginn frían á henne ſier, um allar níu dag ſtunder, þá var hnýenn henar her, heilar tíu þuſunder.

At Hlodur tídum hrópar flióð, hafir-
du í strída kallmanns blóð, einvíg bíð
eg aurfa rióð, i avgsýn líða þó eg sie
móð.

Ei er eg þyrstur þitt i fier, þrálind
syster Hlodur tier, takið bista brúde her,
so blífe hún fyrst í vallde mier.

Þegar hún heyrde þetta og sá, þorn-
grund eyrde avngvu kná, hestinn keyr-
de mest sem má, maurgum dreyrde hen-
ne hiá.

Einginn feste á henne haund, ein liet
bresta marga raund, þartil leste líf og
aund, lavt af heste havga straund.

Hugde slúnginn herinn knár, helld-
ur sprunginn munde enn sár, af munne
búngar blóð i ár, bliknade þrúnginn
hennar nár.

Hlodur liet þá heigia víf, hvorge
getur að stúlku líf, fremde hetur sleina
dríf, frá henne letur mitt so dríf.

Ormar var þá orðinn sár, frá oru-
stu snar so rende klár, ferdum þar so
flýtte knár, og fretter bar í Heima-Ar.

Anganntír þá af nam tiá, er
þín hira systir frá, þióð all dí-
ra

ra drepinn lá, sem dáda skír var henne hiá.

Lútare hnie á havdurs brún, helldurenn sie i silke dún, vid bidils hlie ad braka hún, um blídu sie eda orma dún.

Sikling vega sorgirnar, med sút og trega þó ansar, min systir miaug sem blóman bar, bródurlega ei leikenn var.

Vísir slúid valld nam tiá, þegar var oss búed dryckiu stiá, fleire trú eg fyndist þá, enn færre nú er liggur á.

Avngvann færann eg sie mann, ad þó være keiptur hann, Hlodur sem bære bardagann, bióda nær edur finna hann.

Gissur svarar einum ad, ecke spara eg reina þad, litars farid i leinum hvad, lende marid a steina stad.

XVII. Riima.

Freyu eige faugrum laug, frá eg á ad seigia, þó sveige og teige saugur miaug, siáum má eg þeigia.

Freistist treystest flóa þó, fásien ása minne, steinke og þeinke þróa ró, þá sie rás i sinne.

Lag

Lag hid fagra fer ei her, faldest aldirt siónum, slag hinn magra mier ad her, máldist qvaldist bónum.

Fyst nú twist þú fleyra heyr, af farsa arfe megnum, mannord sanna meir ei deyr, enn minned og sinned þegnum.

Tyrfing styrfenn riá þvi má, er tætte um ættar lídur, þeim sem tveimur þrá i brá, þrætte um hætta og fridur.

Aurfum þaurfum avd i navd, áttu þrátt ad safna, so snike ei likenn snavd og davd, er snidugum gridum hafna.

Mannsaung stansar minn um sinn, mieg og dregur ad rímu, þar Gissur hnissar ginning him, sá gerde sverda ymu.

Húnum núna hvar skal, þar, hervíg vera og kenna, á kíngiu díngiu diarfur snar, daulum i qvaul þá spenna.

Húnum á Dúna-heidar leid, og hvassar Jassar fiaullum, kendu og rendu reidar skeid, ramer ad samkomu vaullum.

Gissur yssar gladur afstad, grídugur rídur finna, Húna og núna hradur á þad, hervíg her ad kynna.

Þeg=

Þegar af vegum þarad bar, þeir so heyra ad bragde, hrópar í ópe á Hara óspar, Hlodur og qvediu sagde.

Feigir og deigir fare her, Filkir sylke búner, fallner sem aller erud þier, i eggia hregge lúner.

Olucku hiól sem hrídar stríd, Hlodurs boda eg meinge, á vaullum aullum vída um síd, verdur ferdugur einge.

A díngiu kíngiu daulum qvaul, og Dúna Húna heide, bídi og skríde i baul og maul, bióde ydur Odinn leide.

Hlodur bídur hann þann mann, hraakinn takid Gissur, seigia ei af sanne kann, sveinum neinar vissur.

Afe skrafar ei skal grei, ángur fánga ad sinne, sendann kendann seigi eg þvi nei, sídar líd þess minne.

Sendur ad vending svarar þar, sist mier líst ad hrædast, þier munud ver á varar far, vel so hele klædast.

A átta nátta freste flest, fángad af Angganntíre, meingid dreingia mest og best, med skal hier eg skíre.

Skaptann krapt og skiótu spiót, skal þá yglinn reina, so heja meigid

hót,

þótum mót, hilde gillda eina.

Sídann rídur reimadur heim, og rettar fretter sagde, baur af svaurum beima þeim, sem briótur ámóte lagde.

Þike mier mikil þiód ógód, þesse ad hvessa rómu, undur á grundu ódum stód, úr aullum siaullum kómu.

Herer skiere het og liet, hradast í stad ad aullu, þeir orustu þora; ad etia flet, um ama samkomu vaullu.

Feck hinn þecke á fróda slód, fimtíu grimt ad hilde, þúsund fúsa í þióda blód, med Þeingil meingid vilde.

Sis þó tied er seinna um einn, sem vóru enn af Húnum, framur var tamur fleinnenn beinn, fosnis ofnis dúnum.

Búnir núna baurvar for, byriudust styriar órar, hravstir og travster hvor med dor, hiálma álma þórar.

Reidum skeida riá ad fá, rángade þángad meinge, Húnum búnum hiá sem lá, heidar leid og geinge.

Um qvaulldid tiaulldinn kiæner væn, med kletta settu siaullum, á hey þar mey var hænis græn, haugud faugru vaullum.

Ad

Ad morgne ornum myrkt var byrt, móland sólinn glæsir, kalladist valla kyrt um vyrt, knúdist lúdra æsir

Hliómudu tómu hátt af mátt, hornin fornu þiálfa, og básúnur rása brátt vid drátt, so brandar og landid skiálfa.

Bumbur og trumbur brasta hast, bulde í huldum fialla, sleina ad reina hid fasta kast, fundust undur valla.

Míklur síladar midadar grid, mátte í átter heyra, sluttar tuttugu af fríd vard bid, slæmda væmde ei meira.

Síga ad vígum samann nam, silke Filking búin, aurvar haurfa amadar fram, einginn streingur lúinn.

Syrte og myrkte sídann hríd, sálmade i hiálmum gylltum, gerdu ad herda grídar stríd, gálmade í álmum stilltum.

Hrióta spiót úr haund á raund, hlífar um lísid bresta, eykur reikinn aund feck graund, eymer og kleimer hesta.

Ædum blæda okyrt tók, undudum hrundu á foldu, seiker reike slóka jók, af situ hita og moldu.

Sem

Sem skothríd þrotar skráe eg frá,
þá skeinde reind i gerdum, þángum slún-
ginn þá ad brá, þiódin ódum sverd-
um.
Þeir deyda og reida randa grand,
ramlega bramla úr æde, sem lifande bi-
fist land med sand, eda leike á veikum
þræde.
Beingill einginn bidur um frid, bru-
stu og gnustu málmar, úr raundum
staudu ridadist lid, rifnudu stifnir hiál-
mar.
Haufudid aufugt hravt á bravt,
haurga af maurgum búke, af stóru fáre
stavta i þravt, i steina og fleina fiúke.
Gerdum verdur á gridum bid, grim-
lega stimlar móde, vallar hiallurinn vid
þann klid, vitadur litast blóde.
Bagadur dagur beid og leid, beriast
herinn hætte, skiauldadur tiauldum skeid
ad reid, skiótt og ódt þvi sætte.
A deiginum feigra flet i liet, fángad
af Anganntíre, þridiúng midad i met-
als hret, enn minna hinn hanns hlíre.
Odt um nóitt og agadan dag,
zingis meinge af lande, Kemur

ad

ad fremia fagran slag, fleina og reina á brande.

Kyrrist fyrrist klidar nid, kátt for hátta meinge, ad ordnum morgne idade lid, aptur i skapta spreinge.

Titrar bitri tón vid frón, tómer rómudu siklar, þeir lietu sem metinn lión med són, og ladast i radir miklar.

Vítad slitid var af mar, vý-mu skymid kenda, hnitad litars hiarad far, hymir vid rymu enda.

XVIII. Riima.

Hvitbergs vín, fyrer hríngalín, hvurgi brín, mier liggia sín, lista sín, er læst í skrín, sem liós úr rín, fyrer avgum mín.

Byrger margt, fyrer bragar skart, blæs áhardt, af þeim óþarft, sem illa er vart, um edle snart, og eiga part, í Gunlods art.

Grida rof, eru grimmum of, grenna lof, med fridarens dof, vid lasta hof, ei leingur sof, lát af klofed, haturs vof.

Fyrer þeim eg bid, mier leggia lid, þá lyckann stidie, á hveria hlid, þigge

 grid,

grid, nær þurfa vid, og þídann frid, af himna smid.

Sorgar hríd, sie frá þeim flyd, so fáe ei nid, nie meinlæts tid, verndenn blid, æ veitest frid, og vinnest strided, allt um sid.

Sudra skeid, þar sidast beid, á soknar heid, ad þiódenn reid, aptur á leid, til orustu greid, ort med neid, þar maurgum sveid.

J annad sinn, hóft aruskann stinn, aungvu minne, enn daginn hinn, byrter ei linne, bardaginn, so blódid rinne, um margra kinn.

Vid benia fár, rann blód í ár, enn breiddist nár, um vaullu sár, af hita grár, vard himininn blár, sem her af gár, í loptid stár.

Heiptinn sveid, um hyggiu leid, þeir hleiptu skeid, um folldu greid, egginn breid, þá íta sneid, ímsum reid, ad snoggur deid.

Af soddann gnид, og sverda klid, svipttist lidid, hefd og frid, folldar mid, tók seigum vid, fleina yd, var rgñ avkid.

Hvíldar tíd, fanst hvorge blíd, hiá þeim líd, um fiölnis gríd, afbragš hríd, vard ecke fríd, út so lídur, dagur um síd.

Margur dír, þá fiaurid flír, fiell so rír, i dreira nír, meingid hýra, málmatír, mannfall súír, á Angantír.

Kissins stiá, nam fyrrast þá, um qvölldid sá, til tiallda gá, nóttu brá, og byrtu sá, branda þrá, enn reina á.

Hófu ad morgne, hildar sporn, hentú borner, unda þorn, buldu horn, enn bifadist forn, biarga korn, á Odins norn.

Skógar vid, þann skulfu klid, sem skridu rid, eda þrumu nid, þó stykkest lid, um forlandid, og flæmde út grid, med sama sid.

Brast á hríd, og biturt stríd, beninn víd, vard maurg og tíd, stála grídur, nudde á níd, so nóg umsídir þótte líd.

Lagade blód, enn bagadist lód, búkum hlód, hiá súkri þiód, fleinnenn ód, og einninn stód, unda slódum, dunde flód.

Sneiddist miott, enn deyddist drótt, um daginn skiótt, med lagid lióst, all=

 aun

ann ódt, med fallid fliótt, flyde þrótt, enn lídur ad nótt.

Þá hættu ad spenna, Tyrfings tenn, tíginn grenast, margra þrenn, til hvildar renna, ítar enn, aller senn, nema vaukumenn.

Hinn fiórda dag, med lúdra lag, lista hag, og bumbu slag, þeir biria plagad, branda jag, blóds var ag, um foldar drag.

Fleire er, enn Húna her, hinum ver, þvi veita fer, þá Gisser, ad þetta sier, þad eyrer hid vesta her.

Sem úngur reid, ad ymsum skeid, af haunum deyd, þá margur beid, egg hanns breid, so brinkur sneid, og barka um leid, med haugginn greid.

Ormar sló, og einnenn hió, af þeim dró, sem hior hans kló, i lemstra sió, hann líde bió, lítt var gróinn, sára þó.

Angantír, þó ecke slír, sem ólmast dír, i herinn snír, fyrir þessum rír, vard þióðinn skír, þá vid híru, Tyrfings bír.

Einginn stód, vid erfa rïód, út þó flóde, fossum blód, hió hann þiód, sem hrávids tród, á helgar slód, þá margur ód.

Kom só qvauld, enn Kóngsins aulld, kannade tiauldinn, hvíldar vaulld, maunnum kauld, þá mætti giaulld, margra á folldu, davdt lá holld.

Gramur er, nú Gotta hier, óglader, og ver stadder, þriátíu berar, þúsunder, Þeingill hier, þá hafde sier.

Tíu þá, vóru Húnum hiá, heirna ad liá, um einn ad tiá, branda stiá, eñ biriad fá, blódugt riá, hid fimta á.

Samt vóru kaull, af heila haull, hrotta gaull, og lúdra skaull, so bifudust fiaull, sem berdist traull, blísna svaull, váru enn um vaull.

Hiálma blá, þeir hauggva í strá, Húnunum lá, þó minna á, þvi marger um fá, þeir þóttust þá, þó er ei frá, sú enda kliá.

Um Gotta tier, sig víglega ver, vænstur i her, þar Kóngur er, hiálma skier, í heliar ker, hvor sá fer, sem Tyrfing ber.

Sem barn ad siá, var haunum í hiá, hvorn hann brá, þvi stále á, enn Hlodvir frá, ei skírer skrá, skal þó tiá, nú seinna frá.

Mør og blóð, þar mátte á slóð, meta þióð, og geta um lóð, til qvidar óðu, unda slóð, og agan rtóða, fyrda slóð.

Mundrids brennur, mulldu teñ, mañfall rennur, á Kóngsins menn, maurg i senn, þar urdu enn, eggia spennu, tidindenn.

Hætte móð, þá hillde þióð, er hlírnes glóð, geck under lóð, ad tiaulldum hliódir, trádu slóð, talldist blódugum, hylldinn góð.

Heyrde um qvaulldid, Ødlings aulld, under molld, þá dunde folld, hristust tiaulld, enn hers siá vauld, med herians elld, og margann skiaulld.

Herlavgur spyr, sem hlióðar um fyr, hermdann styr, og var ei kyr, í fálu byr, hans forsagnir, fonsudum yr, og herians hyr.

Hann kom nú, á hnikars brú, med herin trú, var Fylking sú, tuttugu þriú, voru þusund hiú, þesser brúa, um Odins frú.

Velkomner, so Visir tier, vere þier, i þorfum mier, tialdbúder, þeir setta sier, sáttur her, so hátta fer.

Um sólar rod, geck bumbu bod, med biarkans vod, er áttu god, so bisadist stod, vid branda gnod, med bølverks sod, fær einhver dod.

Fyrer skrímnis bón, vard skruggu hrión, skálf enn frón, vid horna tón, af regnis þión, so ravk sem ón, eda roñum sjón, þá grenia lión.

Ur slídrum óku, byrter bók, brøndum á kléka, herians brók, ysir nú tok, og oruslu jók, af orsa hrók, um landid skók.

Stála klid, þeim stód ei vid, skipskust ydur, i foldar mid, hrundi lid, sem hrávidid, á Húna ridar, mannfallid.

Greniade hior, i hiálmum ber, hestarner, og saxader, blódid er, i brióst giarder, og búkarner, af davdum her.

A þess dags val, ei visse tal, virta hial, so byrta skal, med benia al, i bana sal, blódid fal, þá margan hal.

Ei var hliótt, fyrir sta þrótt, enn bavd nótt, til hvíldar drótt, ad tiaulldum fliótt, sier sliyttu ódt, sem fyrir rótt, var heliar sótt.

Lióðinn há, hin fróðu fá, finna má, mier inne hiá, mærdar skrá, ei lærdum liá, lýdum hiá, þvi bída þá.

Dagur þiidur, fagur friidur feriann sidur, herians gridur, þiggi liidur, byggi bliidur, bragur sniidur, hagur biidur.

XIX. Riima.

Einhvør bannar optast mier að þeigia, þó mig vilie þverra svar, þorngrund einginn affsakar.

Þrotenn er eg af þundar løgnum hreina, af haunum er nú ecke par, efter nema Dreggiarnar.

Eg stumra þvi med studla fall fyrer brúde, mig gyllder ei um að þeigia þrátt, þike eg fúla avdargátt.

Mun þvi ráð að mæla nockrum orðum, til vidvørunar mest þó mier, og mørgum þeim sem áhlýðer.

Giæta að skylldum glogt í sorg og kiæte, hvern ender strided eiga kann, sem á að lída sierhver mann.

Og hver að være høfdingenn að merke, sem under beriast eigum vier, og óvina slást i grimmum her.

Vor

Vor høfdinge hrepte sigur i dauda,
þvi skulum læra þennann sid, þar er
æra ad keppast vid.

Sem Hólmgánga má heita dauda
dagur, þvi þá liggur frekast á frid,
frelsarenn oss þá veite lid.

Hier um skylldum hvørn dag nockud
þeinkia, og hegda oss so i hyggiu þei, ad heid-
ingiarner dæme oss ei.

Vorkunar máled víst mun manne
blindum, þó vodanum ecke varne sier,
enn valla þeim sem heilskign er.

Ydran hvørn dag eiga Kristner strída,
og holldsins deyding heimenn vid, og
hreckvísinnar maurgum sid.

Satt var þad ad sælu feck einn mad-
ur, sem ydran giørde ecke fyr, enn átte
ad ganga um daudans dyr.

Enn hvørn veitstu sem hreina ydran
giørde, Kristenn i fyrstu so þó seint, og
sá hafe víst i Paradis reint.

Audruvís er um oss Kristna vared,
enn þá sem alldrei þeckru Gud, nie þeink-
tu um hans heiløg bod.

Skulu ei Heidner skaumm til þeirra
giøra, sem ad ravnalavsu riúfa grid,
enn rettann vita Kristenn sid.

Af Heidnum Maunnum høfum nock-
ud læra, sem stollter fræger striddu her,
støduger og óhræddder.

Hugader i hvøriu ſtride ſkylldum, og ſækia efter þeim ſigre her, ſem vier vitum beſtur er.

Leideſt maurgum langann Manſaung heyra, þó ſkal bidia þar um meſt, þad vier ſtridum ſidaſt beſt.

Auſtra ferin upp eg næſta ſette, þar Herlavgs lidid hvílde um nótt, hiá og líka Kóngſins drótt.

Þá ſkinfaxe yfer ſkóga ekur vagne, til bardaga fóru bragnar þá, med brake ad avka fallinn ná.

A Vellinum ſama vard ei bariſt leingur, aunann tóku oruſtu ſtad, ecke ſelmtrar þeim vid þad.

Þad geck enn i þriá daga ſo greiner, med ſama móte ſverdaklid, ſókte á Húna mannfallid.

Atta daga alls þá bariſt haufdu, valurinn þakte vída lód, dargar átu ná og blód.

Arner ſtemduſt upp af ná og dreyra, dyrgiur runnu daulum úr, fyrir dl̃man vakinn ſverda ſkúr.

Bod frá Hlødurs búdum þá ſo fórú, ad nædu ad hvilaſt níunda dag, og niðurleggiaſt branda ſlag. Ang:

Anganntír þad ogso haunum veitte, skylde stirkia og skepta spiót, med skunda yrkia jarna rót.

Haufdingiarner heiler vóru þá aller, enn ótal fallid annad lid, sem eg hef ad kalla komid vid.

Angañtír nú ecke færra hafde, enn í fyrstu orustu her, alls Fiñtíu Þúsund-er.

Þvi alltjafnt safnast ad haunum lid af lande, hollaz bæde húm og dag, hravst þó flest i branda slag.

Enn Hlodur ecke hafde epter meira, af þeim fiolda og fyrua her, enn Fio-rutíu Þúsunder.

Hundrad Þúsund þrisvár falled hafde, og Atta Hundrud af þeim her, og til Þriátíu Þúsunder.

Af múge hinum manntal ecke grein-er, sem fiell i þeirre fleina hríd, er fóru i þetta grimdar stríd.

Orustu þessa eina sogurnar mesta, nef-na fyrer nordañn haf, nú er ei þetta skiu skraf.

Epter þetta enn kom tíunde dagur, er sverfa skylde so til stáls, ad sie um qvollvid annar friáls. Hlod-

Hlodur eggiar Húna fast af megne, sagde ad bióda Gottum grid, get eg nú sie sein unnid.

Gissur vilda eg hinn gamla fá ad finna, ádurenn lyktar Odda klid, vid eigum nockud ad talast vid.

Anganntír í annann stad nam greina, til sinna manna í sverda glam, sækium hermannlega fram.

Frelse vort og fósturland ad veria, Herlavgur svarar sæmdar hal, sannlega ydur filgia skal.

Systur Dóttur sinnar hefna skilde, giarner nú á Húna her; Heidrek fader þinn kende mier.

Settu hornenn sidan upp ad munne, blies í þavg so beggia her, biaurgenn skálfu og skógarner.

Meir enn tuttugu mílur heyra mátte, þegar þeir rídu rómu ad, rett var af aullum básunad.

Bregdur sídann brande hvor sem mátte, og ennnú hófu afbragds stríd, aungvum var þá huggar fríd.

Fram reid Hlodur fyrstur sinna manna, og hió so menn á hendur tvær, sem hómudust lión eda ordinn ær. Hvar

Hvar sem mátte hitta á fylking þick-
va, hió hann tólf i hogge þá, hræddist
margur sem þad sá.

Marger þetta mæltu i einu hlióde,
ad einginn munde i þeim her, annar
meire stála grer.

Bádar hendur blódugar upp á axler,
hafde enn einginn hvíldar bid, hreck so
undan mannfólkid.

Húmle Kóngur hió af aullu megne,
haunum var næstur i Húna her, og
hlífde valla gaumlum sier.

Angantír og Herlavgur haunum næst-
ur, Gissur gamle hinn þridie þá, þeim
var aullum afbragd á.

Einninn tólf hann Angantír nam
fella, i einu hogge alla vo, ef hann
fann þá samann so.

Víst so leinge vid feingest þeir bræd-
ur, i rómu tídum ridust hiá, so rede
hvorugur annan á.

Þickvir hiálmar þarmed sterkar bring-
jur, brast i sundur og bilade allt, braug-
num vard þá lífid vallt.

Meingid líta mátte fáka lavsa, og
riddara glæsta hoggna á hol, og hofud-
lavsann margann bol. So

So var myrkt ad sólina litú valla; fyrer varga gange og voda reik, sem vard i þessum hildar leik.

Vopna gnírinn vard so einninn líka, ad einginn skylde annars mál, med ofur brestum súngu stál.

Vaullurinn skálf sem vesiar lieke á þræde, buldu fiaull af branda klid, blódid ridu menn i qvid.

J þessum undrum þar i myrkri rómu, urdu skióter atburder, enn þó fáa greine her.

Húmle og Ormar hittust nú i rómu, enn so lauk ad Ormar fiell, enn þó være kladdur i pell.

Gissur þetta hinn gamle náde ad líta, og hió so fast til Húmla þá, ad hodina leiste sídu frá.

Budlúng fiell i blódid ofann af esse, Hlodur þetta hravstur sier, hann þvi nærre staddur er.

Brandinn reidir brátt af aullu megne, ad Gissur rídur grimlega þá, og gníste ofann i hiálminn blá.

Gramson klauf þá Gissur ad endelaungu, hans briniu hest og brúna giord, so blód refillinn sock i jaurd. Her=

Herlavgur sier nú hvorninn Gissur deyde, ad Hlodur rende harda skeid, her med talar á þessa leid.

Þora mun eg þetta traull ad deyda, ellegar hoggid annad eins, eg skal fá af brióte steins.

Hann reidir sverdid rett af aullu asle, og þad sette ofann i hiálm, enn þad brast i sterkum málm.

Hiálminn reif enn hrock so út af lage, á auxlina kom þad eggia sár, so Odlings son vard lítid sár.

Aptur Hlodur ad haunum sverdid reidde, enn hinn sier undan hogge brá, hans so miste egginn blá.

Oddurinn brióstid í þvi Herlavgs snerte, só búna gerdinn bilade vid, brinjuna riste og þarmed qvid.

Angauntír þá enn var staddur nærre, og þvert ímillum þeirra reid, þarmed hió til Hlodurs um leid.

Hinn bar under hrottann fast af asle, tók só sverdid Tyrfing vid, tamur var sá vid rómu sid.

Tyrfings egginn tók á brandinn harda, og hió sverdid ofann i midt, under þvi var valla fridt. Heyr=

Heyrde gnÿ af haugge þessu vída, eins og bryste biarg edur fiall, i brandinum þá sverdid gall.

Var þad leinge vollduger sóktust garpar, so hvorge gat hann hogg nie lag, Hlødur veitt um stund úr dag.

Hiolltun bæde Hløburs burt af sverde, Tyrfings egginn tók sem strá, tel eg hañ helldur sækist þá.

Hlødur sette i hiálminn sterkann mækir, þar sundur i midiu sverdid geck, sem þad ádur af Tyrfing feck.

Anganntír hió enn til Hløburs sterka, enn hann høgged under bar, þad epter af brotna sverde var.

Egginna Tyrfings auxlina nam vid brióstid, oddyrinn geck þar inn á hol, eytrid hlióp i Hlødurs bol.

Anganntír þá ecke giorde ad meira, so skildu brædur skiptum ad, enn skamt var harist epter þad.

Af þvi Húna allmaurg var þá fallinn, meiginn hirdinn mest i strá, þeir máttu taka hina þá.

Anganntír bavd aullum grid sem lifdu, Húnar fegnir þádu þad, þanninn skyldu rómu ad. Atta

Atta hundrud epterlifdu Húna, enn Angantírs og Herlaugs her, hermdar Fimtan Þusunder.

Aunars var þá Angantír ad leita, Herlaugs ef þad hittast má, hann um sídir fundid fá.

Langt í burt á leidir ridid hafde, af blódvellinum bardaga frá, og Budlúngs tiaulldum nærre lá.

Vafid um lífid vitur klædum hafde, enn mátte þó ei mæla par, Milldíng sá hann lifande var.

Heim i tialld sitt Herlaug flutte Tigge, og saума qvid med silke ker, so og steñer blódráser.

Í silke hvílu sídann lagde eina, þá miaug var ordid myrkt af nótt, meingsid kom til tiallda fliótt

Flestum þotte firdum mæl ad hætta, þvi skal eg enda þennann brag, og þeim hañ senda, er kæra i lag.

XX. Ríma.

Ods. hef eg litlum akre nád, og avmlega gróenn kaullum, ætla eg nú stein

eing-

einginn ſád, epter á ſónar vaullum.
Þó ſæke lángt á ſøgunnar vakt, og ſige ad hvítings blande, margur af dreingja drótt er ſagt, drukne nærre lande.
Stirdnar lag enn ſtyrmer kallt, ſtendur af nætur mána, brag mier fagrann bannar allt, bágt er um lika ad hlána.
Fyrſt eg Arnar ſudda ſikt, vid ſaungunar upphaf gerde, ætla eg beſt ad endalykt, á þvi lika verde.
Tel eg lida á tóna dans, tutuguſtu Rímu, optaſt verdur ender og ſtans, á ſier hverre glímu.
Fátækt, avdur, ynde og ſorg, afl og veikenn tída, hvørſkins ſtundlegt heims á torg, hlytur ad ending lída.
J birtun allre og búning á, beſt þad hugſa ſkyldum, ad hvad mætte ending fá, epter þvi ſem vildum.
Hvør ſem ſærer í laged lióð, og laſtar ei þá hlíder, æfelok og útfør góð, audleſt fá umſider.

Beid þar fyrre bwſſann fals, bragnar þreitter halda, endadre frá oruſtu vals, og til ſinna tialda.
Ad morgne lætur Milding dír, meingid valiñ kaña, eñ þá fanſt þar orſa tír, einginn lifande manna.
Þeir

Þeir sig báru ei burt af vaull, bundir
þúngum móde, dreingia sára dróttenn aull,
drucknad hafde í blóde.

Upp á einum háum hól, Hlødur davd-
ann fundu, Anganntír síns bana ból,
bródurs hitte á grundu.

Og þá qvad hann ordinn sín, aurløg
þúng ad kalla, bródurs-davde í bana
þín, þad brixle fyrnast valla.

Brendar veigar bavd eg þier, bragna
og nægd af avde, ennú hefur þú hvørugt
her, hrigd er stolltra davde.

Mier giefst nú ecke ad Gissurs róm,
hann giørde med ockur spilla, næsta hed-
ann af Norna dóm, nú mun eg halldа
hinn ílla.

Hlødur liet hann heigia þar, á hóle
þessum stóra, og adra þriá sem epter var,
ædstu vopna þóra.

J búnka stóra Budlúng liet, bragna
valinn ridia, og avsa molld um orma
flet, allstór var sú ydia.

Vaullurin blóds um vopna þíng, víd-
ur hildar stadur, átta mílur allt um
kríng, er hann so reiknadur.

Enn í dag sier óruſtu vott, og þá havga bera, leinge ecke lyktar gott, landid þókte vera.

Pad er ſagt um Þíſkra ſlet, þetta havdur kalle, ſem Gottaland og Húna het, hardt nær ſaman falle.

Um þetta hid nefnda Þíſkaláð, þá geck ſagna yke, Saxland mikla talid og tiád, tólf ſieu Kónga ríke.

Kóngar tolf ſem qvædinn tiá, kallader vóru líka, á nockrum tíma nam i frá, um Noregs velde ríka.

Ecke er getid um Angánntír, hvort under ſig hann tæke, Húnaland ſem Humle dír, hellt ſá reinde mæker.

Aptür Herlavg aullum vard, á ſier gróinn ſárum, og ſókte heim ad ſínum gard, ſæmdür drupners tárum.

Lángafa ſínum líktiſt mieg, Lofdúng þrálega tiedur, og Hofunde Kónge á hendtugann veg, hófe vitur medur.

Reidgottalande rede ſá, Ræſir allt til davda, Hilmir gamall hnie ſo þá, á heliar vegu travda.

Sonur hans ríkte ſídann þá, er ſeggir Heidrek kalla, Ulfham greindañ firdar ſá faudur betring valla. HER-

HERVARAR ætt hin hravsta sú hermir letrid slínga, ad hún ligge næsta nú, nidur til Islendínga.

Þó hitte nú ecke hravstann beim, sem horku astid reinir, af forfedrum átta þeim sem upphaf Sogunar greinir.

Um **Odin** fyrst og **Alf** eg qvad, ef erku ad heyra lystur, og **Godmund** þann sem giorde stad, á Glæsisvaullum fyrstur.

Arngrim fiórda inner þá, er sá Rise biarga, og fimte búinn stiriar stiá, **Starkad** Þussann arga.

Gilfe Kóngur i Sviþióд sá, og siøunde Iotun **Piasse**, og **Biartmar** Jarl hiñ áttunde á, aullum hardur hiasse.

Falleger pilltar frettast þeir, ef fædd=er af slíkum skyldum, opt kemur gras úr Odavns leir, edla gróid snildum.

" Ættartauluna eg vil tiá, sem Ann-
" als Sogurnar greina, Heidrek Ulfham
" hermt er á, Hilldur dóttur eg meina.
" Halfdan Snialle hennar son, hann
" gat nidia líka, Ivar Kóng ad veralld-
" ar von Vidfadma og ríka.
" Ivars dóttur Alfhildur, er átte
" Radbard fiáda, dír sá halldin Døg-

 " ling

" lingur, Danmørk átte ad ráda.
" Nøfninn þeirra nidia sønn, nefna
" fródir grannar, Haralldur Kóngur
" Hildetønn, het og Randver annar.
" Sonur Randvers Sigurd hring,
" søgurnar fornu spialla, Ragnars faud-
" ur um rædu þing, er reckar Lodbrók
" kalla.
" Biørn Járn sída burinn einn, byr-
" tist Ragnars sterka, og Aslákur hans
" arfe sveinn, ør til snildar verka.
" Asleiks son het Hróvaldur, Hrigg-
" ur ad auknafne, hans þar epter Biørn
" var bur, Byrdusmiør manns jafne.
" Þá var Biørns son Þórdur sveinn,
" þreckinn í fleina aunnum, og jafn var
" haldinn ædstu einn, Íslands Land-
" náms maunnum.
" Hann nam fyrstur Høfdastraund,
" sem hnígur ad Skagafyrde, nítián
" barna er byggdu laund, byrt er fad-
" yrde.
" Hanns ellefu syner og átta dætur,
" ecke nenne eg teikna, hver sem vill
" má halurinn mætur, her frá ætter
" reikna.
" Um HERVARAR ætt sem þing-
" ad rann, til Høfda Þórdar ad greina,
" fimtande var frá henne hann, fródar
" søgurnar meina. " Lángt

„ Lángtum fleire Landnáms menn,
„ lýsa má hennar ætta, mier leidist um
„ þad lióda senn, og líst því mál ad hætta.
„ Ei skal mále óþörfu, ypta meir í
„ sögum, Um HERVÖRU þá hug-
„ diörfu, so hætte eg qvæda bögum."

Miskun samastur mannakind, mig so
vernde og hlífe, ad aungvum verde í
því synd, þó erindinn tídir drífe.

Bæde hef eg þessar bögur giort, fyr-
er beidne nockra manna, sem stutta dæg-
ur og stødva bert, strídu verre anna.

Er því midur oft flavg mier, ímislegt
í sinne, um óvin minn sem ad ílla fer,
til einnrar vísu minne.

Haundinn Drottins hiartad mitt, í
hug so geime gódum, ad eg stigge allda-
re þitt, edla nafn í liódum.

Med þolinnmæde um þetta bil, þreye
stund ónáda, þar til drottinn trúrra til,
tekur sinna ráda.

Einginn skylde af øfundar sión, til
annars haturs vinna, ad ganga fram̃
í tvøfaldt tión, og topun heilla sinna.

Herrann minn sem besta bord, bió til
allra giæda, gefe oss Kristnum andláts
ord allra bestu ræda.

Þó

Þó látist stolltur og lærdur sveinn, lucku ei mun hrada, ef Patarinn so Patar einn, hann Patar sig fram i skada.

Eirninn veit hvort einginn sá, er nýi vondra granna, sem giorde nýdast grimlega á, gridum hofdings manna.

Athuga meigum allir vier, eptir fallvallt velde, stundlegur dagur holda her, hver einn kemur ad qvellde.

Leinge eg ecke liódinn meir, lakur i mærdar smíde, ætla eg best minn Arnar leir, til endalyktar líde.

Ar, Sol, Madur, Ur, og Navd, med einum Særdum tire, raasin skrídu, og reidinn bavd, rognis hlunna díri.

Halla spíalle hrodra liod,
hyriar bírium sendar,
falle allar frodri þiod,
feriur herians kendar.

